

G
A
L
E
R

8

LETNIK XXXII.
1985-1986

LETNIK XXXII. - 1985 - 86
APRIL 1986
ŠTEVILKA 8

VSEBINA

Jelka Bakula: Delo	209	Urednikova beležnica	236
Franci Lakovič: Pomladi	209	Za bistre glave	239
Viado Firm: Gozdni prijatelji (7)	210	Vera Poljšak: Tatjanin medvedek	3. stran platnic
Benjamin Gracer: Mlinaričin portret	214		
Meta Rainer: Zlata žlička	215		
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak:		Ilustracije za osmo številko Galeba so naredili: Barbara Boneta (str. 209, 225); Marjanca Jemec-Božič (str. 210, 211, 212, 213, 214); Marjeta Cvetko (str. 209, 217); Leon Koporc (str. 224); Erika Košuta (str. 219); Borut Pečar (str. 215); Alessio Petricig (str. 218); Jelka Reichman (str. 221, 223); Magda Tavčar (216, 217, 220, 3. st. pl.); Andrej Vodopivec (str. 214).	
Tulipan	216		
V mestu	217		
Vojan T. Arhar: Plavači	217		
Benečanska pripovedka: Lisica in njene mlade	218		
Vojan T. Arhar: Zakaj pa ne?	219		
Vera Poljšak: Ribič, Labirint	220		
Janez Bitenc: Zgodba o peku in dimnikarju	221		
Danilo Gorinšek: Srečni v nesreči	224		
Smiljan Samec: Otroka	225		
Slike iz narave: Marinka Pertot: Sršen, izdelovalec papirja	226		
Šaljiva vprašanja	227		
Šola:ji pišejo	228		

PRILOGA: Katedrala sv. Justa - besedilo:
Evgen Dobrila, risbi: Erika Košuta, slike: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN: Sabina Čuk, 4. r. OŠ »Pinko Tomašič« - TREBČE.

Jelka Bakula

Ilustr.: Marjeta Cvetko

DELO

ZDRUŽENO DELO
JE KAKOR DRUŽINA,
V NJEM SO STAREJŠI,
V NJEM JE MLADINA.

ZNANJE IN SPRETNOSTI
VSAK OBLIKUJE,
SEBI IN SKUPNOSTI
V SREČO JIH KUJE.

ZDRUŽENE ŽELJE
SO NAŠE VESELJE,
NAS K DELU BODRIJO,
USPEHE RODIJO.

Franci Lakovič

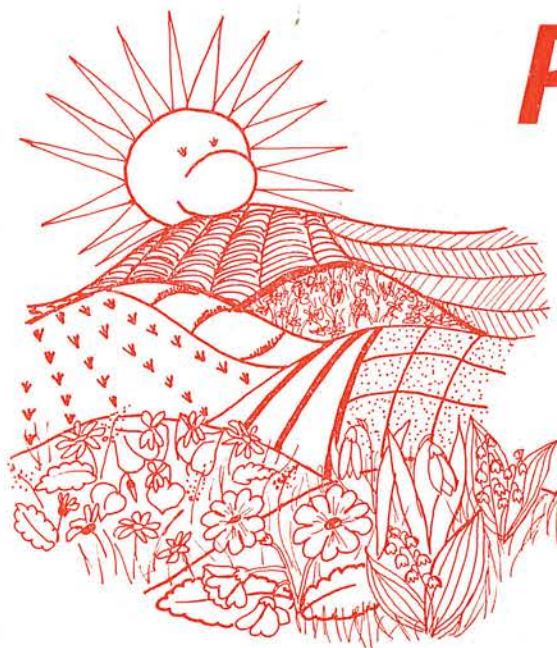
Ilustr.: Barbara Boneta

POMLADI

SONCE TOPLO K NAM POVABI,
VSE PREDOLGO GA ŽE NI,
NA CVETICE NE POZABI,
NAJ JIH TISOČE CVETI!

ČE ME VPRAŠAŠ ZA IMENA,
ČISTO VSEH RES NE POZNAM,
TODA TO JE BREZ POMENA,
DA LE VRNEJO SE K NAM.

TOREJ STARE MOJE ZNANCE
BRŽ PREBUDI SREDI TRAT,
PA NA POLJA IN NA KLANCE
K NAM OGLASI SE, POMLADI!

Gozdni prijatelji (7)

Volka so oči ščemele, in bolj si jih je mencial, slabše je bilo. Lisička, ki je slišala njegovo stokanje, je brž povprašala, kaj mu je. Nejevoljen, da se mu je kaj takega primerilo prav zdaj, ji je le povedal.

»Tak nehaj tarnati, saj nič ne pomaga, Sivec! Vsa stvar pa ni tako nedolžna, veš. Če ne bo kar takoj pomoči, se lahko še kaj hudega izci mi zate.«

»A res?« se je prestrašil volk.

Lisica je bila videti na moč resna.

»Tak prah je huda reč. Lahko oslepiš za vse čase. Sicer pa si že tako star in betežen in če si še slep povrh, ne bo zate nobena škoda.«

Po teh besedah, ki so bile tako neusmiljene, je volka kar stisnilo pri srcu. Privlekel se je do zamreženega okna in z jokajočim glasom dejal:

»Jojmene, lisička, ali bom ob vid? Kaj meniš, ko si tako učena lisička, a?«

Lisička pa je nadaljevala s svojo ukano.

»Hm, potreben si pomoči, takoj, če ne boš oslepel. Prah je oster. Res nisi za nobeno rabo več, tako si že star, in če bi oslepel, bi shiral od lakote. Še drobne miške bi ti poplesovale po kožuhi. Nihče bi se te ne usmilil, ker te tudi tako nikdo ne mara. Pravzaprav bi ti lahko pomagala le jaz. A ne vem, bi ali ne bi!«

Takšne grozne in neusmiljene besede prevejane lisičke so volka hudo prizadele. Razjezil se je in zarohnel:

»Ti, mrha tatinska, kaj vse si mi le naklepala. Privoščila bi mi to! Le počakaj, tudi vode ne dobiš več, huda.«

Vitka pa se je počehljala za ušesi in dejala:

»Prav, ne bom ti pomagala. Saj me sploh več ne vidiš.« Pomolila mu je rep pod nos. Volk je šavsnil in sprevidel zmoto.

»Prav zares, slabo vidim, če sploh kaj,« je stokal. »Ti, pametna lisička, pomagaj mi, boš?«

»Če pa že tako ponižno prosiš, pač moram, volkec! Za plačilo daš zajca

in me odpelješ v svoj brlog. Zajca imaš tako tam.«

»Že, že, lisička, toda Lehušček mi je to prepovedal,« se je obotavljal volk.

»Potem naj te pa kar starešina ozdravi!«

Zmedeni Sivec je pač odklenil vrata in odpeljal lisičko.

Lisički je kar ugajal volkov brlog. Vse si je ogledala in si zapomnila. Vrata pa so ostala na stežaj odprta. Seveda, volk, stari pozabljivec. Volk pa si je skušal rešiti vsaj polovico zajčka.

»Ja, Vitka, celega ti res ne morem dati. Kaj pa meni ostane potem, hm.«

»Prav,« je bila redkobesedna Vitka, »Potem ti ozdravim le eno oko.«

Volk je mežikal.

»Ti, staruh, brž vedro vode. Mrzle!« je ukazala.

Porinila mu je glavo v mrzlo vodo, mrmrala abra-kadabra! Ko mu je potegnila glavo iz vode, je volk lisičko spet dobro videl. Presrečen je bil

in čudil se je lisičji modrosti. Brž ji je prinesel zajčka in ji dejal.

»Plačilo zate, a v ječo se moraš pač vrniti, ukaz je ukaz!«

Lisička pa še pomislila ni na kaj takega. Ga bo že ukanila.

»Nehvaležna volčja nadloga, vsaj toliko počakaj, da si zajčka privoščim. Tare me lakota, da je joj!« Spravila se je na zajčka, da je bilo veselje. Zaloga za zalogajem je izginjal v njenem goltancu. Kakšne ostre zobe pa je tudi imela. Volk ji je kar zavidal. Oh, ko bi imel še on takšne.

»Kaj bi dal, da bi tudi jaz lahko tako drobil kot ti zajčje kosti.«

Vitka ga je pogledala in že se je domislila.

»Tudi to lahko napravim, sivi staruh, če hočem. Veš, kar nove zobe ti naredim, takole za šalo, ha!«

Volk je bil tako presnečen, da še ziniti ni mogel.

»Vitka, če bi mi res mogla zamenjati zobovje, da bi zopet junačil in strahoval ves gozd, ha. Te moje stare škrbine res niso nič prida.«

Vitka se je namuznila, rešitev je imela že v ustih. Bi mu povedala? Le zakaj ne.

Že ves neučakan, je volk silil v lisičko.

»Tak povej mi no, kaj naj storim!«

Pa je lisička pobrskala po kupčku koščic, vzela eno, mu jo dala in zaščala:

»Trdno stisni čeljust! Ne smeš niti črhiniti, toliko časa, da ti zrastejo novi zobje. To je res velika čarovnija. Prvič preizkušena na tebi!«

Volka je kar zmrazilo zavoljo lisičine umetnosti in črne šole. Obljubil ji je, da bo ravnal natančno tako. Ko je imel koščico v gobcu, si je Vitka poiskala dolgo šibo.

»Tako, Sivec, tja v kot stopi, stiskaj zobe, miži in misli, kako ti rastejo novi.«

Volk je to ubogljivo storil. Lisička pa je pričela mrmrajoče krožiti okoli njega. V njej se je vse smejala. Kako ji je nasedel. Privoščil si ga za vse čase. Zavihtela je šibo in tlesk po

njem! Volk je poskočil in zatulil, tako ga je zbolelo. Bila je pač leskova šiba.

»Tak sedi in molči, sicer ne bo nič, bedak, hitro tja v kot!«

Komaj se je premagovala, da ni bruhnila v smeh.

»UUU, ko me je pa tako zbolelo,« je zastokal volk. Stiskal je čeljusti, da so mu kar zobje škrtali. To je bila pač huda preizkušnja zanj. Za nove zobe se pač vse prenese, še takšne bolečine.

Igra z volkom se je vnovič pričela. Lisička je tekala okoli njega, vsakokrat zamahnila s šibo in rekla:

»Za vse nazaj!«

Volk pa je tulil in tulil, a lisička ga je kaj kmalu utišala.

»Za vnaprej in za vodo!«

Ošvrknila ga je v tretje. Volk je krivil suhljat hrbet, da je bilo joj. Moral je potrpeti to tepežkanje, nič ni pomagalo, če bi še tako prosil.

Ko je bil hud tepežni obred končan, je lisička ukazala volku:

»Da mi boš štel do sto in stiskal zobe. Nič ne zini in se mi ne premakni, sicer bo čarovnije konec. Ostal boš brez zob.«

Volk je ponižno obljubil. Lisička pa si je še brž ogledala, kaj bi še lahko odnesla, se pritihotapila do vrat in jih tiho odprla.

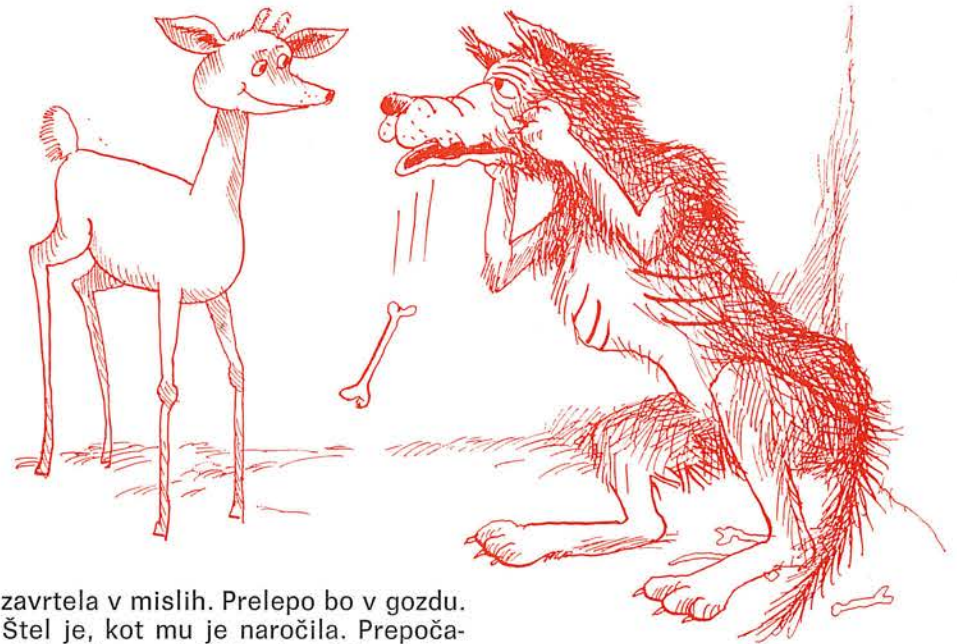
»Tako staruha, zdaj sva opravila!« je še dejala in skočila na prostost.

Volk je že kar težko čepel v kotu in stiskal čeljust. Vztrajal je. Vse za zobe! Slika prihodnosti se mu je

ne volk, tak ali tak. Ko ni videl dremajočega Sivca pred votlino, je bil prav začuden. Kje se le potika? Menda ni tako onemogel, da se še iz votline ne more več zavleči. Vohljal je naokoli, nekaj trenutkov razmišljal in se odločil. V nekaj skokih je bil pred votlino. Radoveden je pogledal vanjo, osupnil je in se nato moral nasmehnuti. Sivec je ždel v kotu in buljil vanj.

»Hej, Sivec, kaj vendarle počneš?«

Ker mu Sivec ni odgovoril, je stopil do njega in ga dregnil.

zavrtela v mislih. Prelepo bo v gozdu. Štel je, kot mu je naročila. Prepočasi je bilo zanj. Kako je bil hvaležen lisički. Sklenil je, da še pri medvedku poprosi zanjo. O, ti ubogi, zaslepljeni gozdni stražnik! Zaupal je lisiči, stari prebrisanki, ki ji v gozdu že nikdo ni nič več verjel in zaupal.

V bližini se je med smrekami na bujni jasi ustavil srnjak Skokec. Sem je kdaj pa kdaj prišel na pašo, čeprav se ni kaj prida zmenil za ostarelega volka. Bal se ga ni, a volk osta-

»Tak, povej že, kaj tako žalostno strmiš v kot in stiskaš zobe?«

Volk, ki je bil medtem zadremal, se je vzdramil, zazehal, da mu je padla koščica iz ust in se zastrmel v lisjačka. Ker se ga je še držal spanec, sploh ni dobro videl srnjačka. Misli je, da je lisička. Prišel je mrmrati:

»Oh, ljuba lisička, zdaj pa so mi že zrastle novi zobje, kaj? Ves sem trd in vrtoglav od čepenja.«

Skokec je poslušal njegovo smešno govoričenje in dejal:

»Kaj je z lisičko?«

Sivec se je stresel in se zastrmel v srnjačka.

»Auuu- kaj pa ti tukaj? Kje je lisica Vitka?«

Dvignil se je in rarširil šape. Bil je obupan in razkačen, da je bilo joj. Spoznal je, da ga je lisica prevarala. Skokec se je zahihital, volk pa se je zamislil kar sem sebi.

»Oh, ves sem betežen in kako me je potegnila za nos. In še pobegnila je. Kaj le poreče Lenušček? Hinavka nemarna.«

Srnjačka Skokca pa je kar zvijalo od smeha. Stari volk se mu je le zasmilil, ker je bil videti tako zagrenjen in zdelan, in ga je skušal potolažiti. Ko mu je volk le povedal vso zgodnico, ki si jo je izmislila lisica, je sprevidel, da je najbolje, da se tudi sam nasmeji lisičini ukani. Saj je

bila vedno polna vseh muh in šal. Tako sta se kar družno smejala in ugibala, kaj le počenja lisica.

Lisička Vitka pa je medtem polna dobre volje in nasmejana hitela proti svojemu domu. Tu in tam se je še malce ustavila, pogledala zdaj v ta zdaj v oni grm in bila nadvse zadovoljna, da se je rešila volčjega brloga. Gozd ji je bil videti zdaj veliko lepši in prijaznejši. Volku pa se je le maščevala, ha! Ker jo je žejalo, se je ustavila pri potoku, da se napije bistre vode.

(Dalje)

Benjamin Gracer

Ilustr.: Andrej Vodopivec

Mlinaričin portret

Glavo pokriva
streha pšeničnih las.
Usta so klas
nasmejanih zrn...
in dva velika
cvetova plavic
iznad makovo rdečih lic
zreta v sončen dan...

Meta Rainer

Ilustr.: Borut Pečar

Zlata žlička

V PRELEPEM JUTRU
MAJSKEM,
VISOKO V STOLPU
GRAJSKEM
KRALJIČNA IZABELA
ZA MIZO JE SEDELA,
IN KO JE ZAJTRKOVALA,
JE NJENA ZLATA ŽLIČKA
OB ZLATO SKLEDICO
JI ŽVENKETALA.
POTEM JE DEKLA MILA
SKOZ OKNO STRESLA
PRT,
A S PRTA ZLATA
ŽLIČKA
ZLETELA JE KOT
PTIČKA
NA GRAJSKI VRT!
MED TRAVO SE
ZGUBILA
ZA NJO JE VSAKA
SLED...
KRALJIČNA IZABELA
PA H LAPCEM JE
VELELA:
»VRZITE DEKLO MILO
V GLOBOKO GRAJSKO
KLET!«

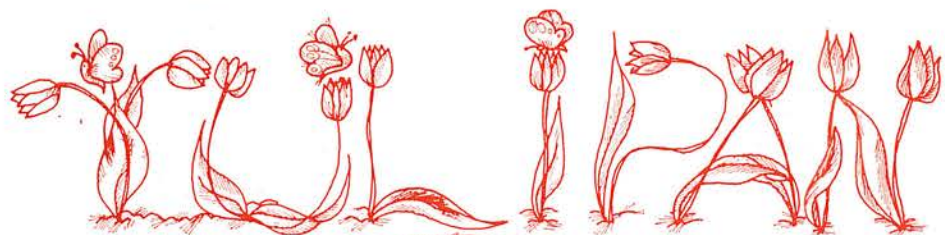
IN OD TEDAJ MINILO
JE VEČ KO TRISTO
LET...
A VSAKO MAJSKO NOČ
NA VRTU ZLATA
ŽLIČKA
SE SVETI KOT
KRESNIČKA
IN ČAKA, DA NEKOČ
JO NAJDE DEKLA
MILA —
PRELEPA BELA VILA...

kotiček za najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

JESENI JE VSADILA V

LEPO

SPOMLADI

STA IZ POGNALA

DVA

ZELENA

POTEM JE

POKUKALO

NA VRHU

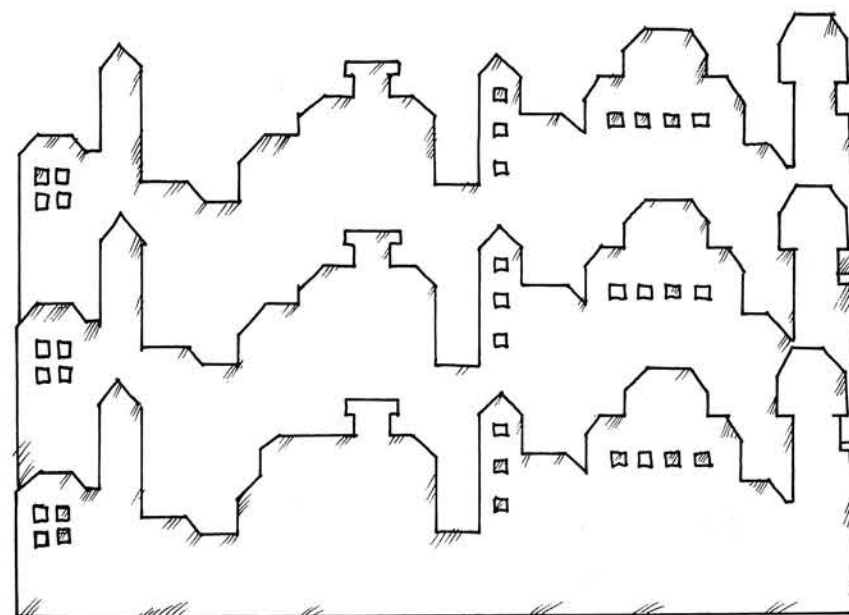
PA RDEČ

TINA

JE DAROVALA

MAMI ZA GOD

V MESTU

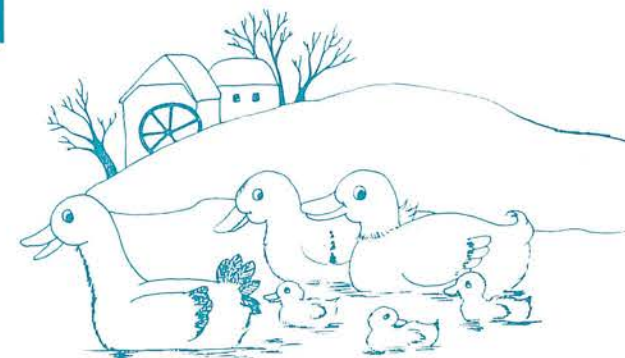
SAMO ENA VRSTA HIŠ SE RAZLIKUJE OD OSTALIH. KATERA?

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Marjeta Cvetko

Plavači

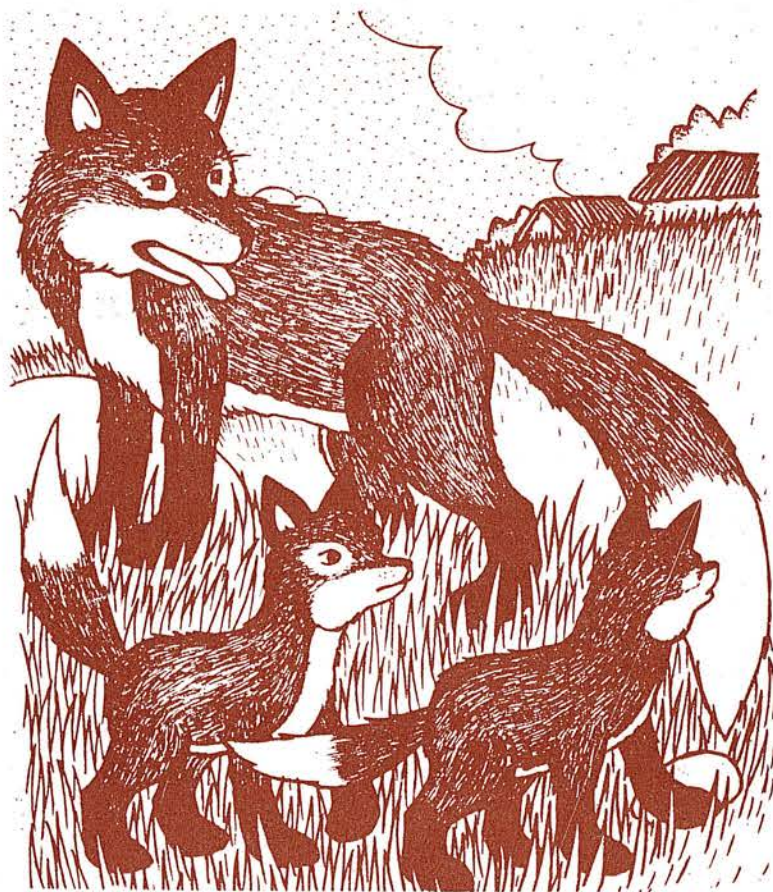
Na valove se podata
mama raca, racman ata,
koj za njima v vrsti račke,
nežne puhaste igračke,
in še nekdo, prav zares:
bel gosak je tudi vmes,
saj je dan plavalnih vaj
tja do mlina pa nazaj!

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

LISICA IN NJENE MLADE

Pod skalnatim čelom blizu Nadiže je živela lisica, ki je imela mlade. Vsak dan je šla iz brloga in jo mahnila proti Sarženti ali Petjagu, da bi staknila kaj jesti. Nosila je domov kokoši, polhe, ptice, zato so njene mlade lepo rasle. Pod noč so hodile pit k Nadiži, se skupaj igrale in se valjale po travi: zvečer pa so imele šolo in mati lisica jih je učila, kako se lovijo kokoši, kako je treba biti pameten in da se ne smejo v življenju ničesar bati. Nekega dne, ko so bile mlade že odraščene, jih je mati poklicala k sebi in jim dejala:

– Zdaj ste zrasle in za vse ni več prostora v tej luknji. Pojdite z mano!

Vse skupaj so se napotile gor po Štrunjaku, so šle po Brezoh, po Ronku in še naprej gor, dokler niso prišle prav na vrh Sv. Kocijana. Tam so se odpočile in potem jim je mati lisica dejala:

– Vstanite in se razglejte naokrog: vse, do koder vidite, je vaše. To je vaš svet, kjer boste od zdaj naprej tekale in lovile in vse kokoši, ki jih boste ujele v teh vaseh, in vsi polhi, ki živijo po tehle hostah, bodo vaši.

Mlade so se razgledovale okrog in okrog in nazadnje, ko je mati nehala govoriti, so jo vprašale:

– Čujte, razumele smo, da je to naš svet in da bomo morale odslej same loviti in se same preživljati. Kaj pa potem, ko bomo site, kje se spet srečamo?

– Ah, moji otroci, je rekla lisica, od zdaj bo moral vsak sam skrbeti za svoje življenje in si sam pomagati, tako kot zna... Lahko pa da se nekega dne srečamo še vsi skupaj tam doli, kjer stojijo kože...

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Erika Košuta

Zakaj pa ne?

SONCE SIJE, GLOG CVETE.
ZAKAJ PA NE?

MLADI KOS PRIKLONI SE.
ZAKAJ PA NE?

ZA NASTOP PRIPRAVLJEN JE.
ZAKAJ PA NE?

V NOTE GLEDA, KLJUN ODPRE.
ZAKAJ PA NE?

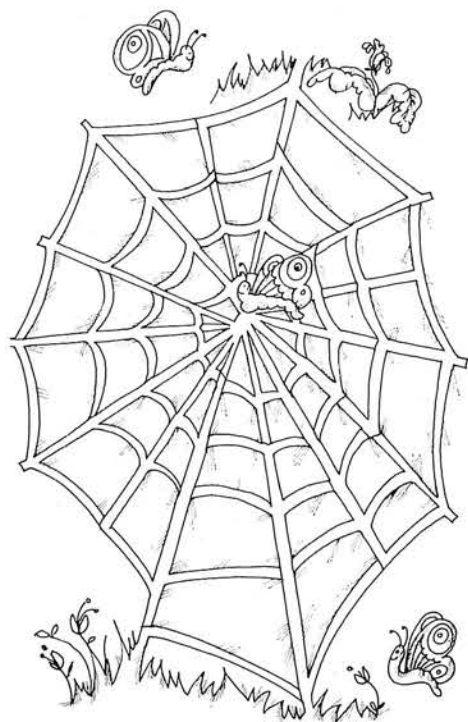
ŽVIŽGA KOT NIKOLI ŠE.
ZAKAJ PA NE?

Labirint

METULJ
SE JE ZAPLETEL V PAJČEVINO
IN JE ZATO V VELIKI NEVARNOSTI
POMAGAJMO MU
IZ PAJČEVINE V PROSTOST.

Ribič

KAJ JE ULOVIL BORUT?
POVEŽI PIKE Z RAVNIMI ČRTAMI
OD ŠTEVILKE 1 DO ŠTEVILKE 11,
OZIROMA 14, IN UGOTOVIL BOŠ,
KAKŠEN JE BIL ULOV.

Zgodba o peku in dimnikarju

Dvojčka Tinko in Binko sta si bila podobna kot kapljica kapljici. Bila sta enako velika, oba sta imela svetle, skodrane lase, kot nebo modre oči in štrleča uhlja. Tudi hodila sta oba enako. Bolj počasi kot hitro. Z rokama sta mahala natanko tako, kot bi veslala. Oba sta bila vselej židane volje in rada sta pela. Obema je bila najbolj všeč pesmica o šmentani muhi. Zvečer sta oba hkrati planila v posteljo, in ko je zjutraj zazvonilo sedem, sta oba hkrati skočila iz nje in si v isti sapi voščila dobro jutro.

V nečem pa sta si bila vendarle povsem različna. Tinko se je od vsega, kar je počel, najraje umival. Kjer je le videl vodo, je kot srna planil k nji in se v trenutku očofotal od nog do glave.

Binko pa se je bal vode kot tat policaja. Še kapljice ni smel videti. Bežal je pred njo, kot bi bila strupena. Ko je oče to ugotovil, je rekel:

»Tinko, ti boš pek, ti, Binko pa dimnikar!« In ju je dal učiti: Tinka za peka, Binka za dimnikarja.

Ko sta se izučila, sta vzela na rame vsak svoj punkeljček in odšla z doma. Za službo pa ni bilo lahko. Na veliko vrat sta potrkala in veliko mojstrov sta vprašala za delo.

Povsod sta dobila enak odgovor:
»Zaenkrat ne bo nič, oglasita se drugič!«

Fanta pa zato nista bila prav nič slabe volje. Ko sta korakala po prašni cesti ali po mestnem pločniku, sta pela:

1. Bratca dva s Trnovega, v vaše mesto sva prišla.

2. Jaz ometam dimnike, jaz pa pečem žemljice.

Tri dni že po - stopa - va, službico si išče - va.

Žemljice ru - me - - ne, zlato zape - če - - ne.

3. Dajte nama de - lo, moko in o - me - lo!

Ko sta tako veselo koračila in prepevala vsak v svoji uniformi, Tinko ves v belem, Binko pa v črnem, sta imela nemalo gledalcev. Najbrž tudi zaradi tega, ker je imel Tinko na svoji pekovski kapi našit rumen rogljiček, Binko pa na dimnikarski čepici zeleno štiriperesno deteljico. Mnogi so se ustavljali in gledali za njima, pa tudi marsikatero okno se je odprlo, da bi radovedneži, ki so kukali skozenj, videli vesela fanta in slišali njuno pesmico.

Radovednežev je bilo kot listja in trave, tudi smeha in včasih celo norčevanja, službe pa nikjer.

»Bo pa jutri več sreče!« sta si rekla vsak večer, se zleknila na klop v mestnem parku in sladko zaspala. Naslednje jutro zarana pa spet pot pod noge in s pesmico na ustih od mojstra do mojstra:

Bratca dva s Trnovega
v vaše mesto sva prišla.

Tri dni že postopava,
službico si iščeva.

Jaz ometam dimnike,
jaz pa pečem žemljice.

Žemljice rumene,
zlato zapečene.

Dajte nama delo,
moko in omelo!

Ko sta prišla mimo hiše, v kateri je imel svojo obrt dimnikarski mojster Sajé, je le-ta stal na pragu in zaklical:

»Hej, ti, ki praviš, da si dimnikar, pridi no sem!«

Potem ko je bil nagnal lenuha Toneta, je bil mojster Sajé brez pomočnika. Z Binkom sta se hitro pogodila za službo in fant je naslednje jutro navsezgodaj že ometal.

Nedaleč od dimnikarskega mojstra Sajéta pa je imel pekarno moj-

ster Belé. Ko je malo prej slišal fanta, ki sta prepevala, je zaklical:

»Hej, ti, ki znaš, kot praviš, peči žemljice, pridi no sem!«

Tudi pekovski mojster Belé je bil brez pomočnika. Nepridiprava Štefana, ki mu je kradel preste, je ravno včeraj nagnal iz hiše. S Tinkom sta se takoj dogovorila za delo in še isti dan je Tinko že mesil testo.

Tinko in Binko, vesela, da sta tako blizu skupaj, sta si najela podstrešno sobico in v njej srečno in zadovoljno živela. Pridno sta delala, tako da so ljudje že začeli govoriti:

»Tako pa v naših pečeh že dolgo ni gorelo!« To je bila pohvala za dimnikarja Binka.

»Takšne žemlje, ki bi bile tako lepo zapečene in ki bi tako hrustale, pa že lep čas nismo jedli!« Ta pohvala pa je veljala peku Tinku.

Oba mojstra sta bila s fantoma na vso moč zadovoljna. Lenuhoma in nepridipravoma Tonetu in Štefanu, ki sta se zdaj brez dela klatila okrog, pa sta bila Binko in Tinko kot trn v peti.

Neke noči sta se pritihotapila k Tinku in Binku v njuno podstrešno sobico. Ko sta trdno spala, sta ju zvezala in ukradla Tinku pekovsko kapo z našitim rogljičkom, Binku pa čepico s štiriperesno deteljico. Naslednje jutro in še dan za tem, ko sta z ukradenima kapama prišla v službo, še v temi, nista niti mojster Sajé niti mojster Belé opazila, da je kaj narobe. Ko pa so se začeli oglašati ljudje in se pritoževati, da se v pečeh neznansko kadi, se sprševati, zakaj žemljice več ne hrustajo in ugibati, zakaj ne slišijo več vsele pesmice, se je v hipu razjasnilo. Mojstra sta spoznala ukano.

»A tako!« sta kričala vsak na svojega pobalina. »Če mislita, da se

z ukradenima čepicama pečejo dobre žemlje in ometajo dimniki, se preklemansko motita. Lenuha sta in nepridiprava, da nič takih!«

Potem sta se ju mojstra lotila s svojima težkima rokama. Nič nista gledala, kam je padalo. Komaj sta se Tone in Štefan zmuznila in jo popihala kdo ve kam. Nihče ju ni več videl.

Pa Binko in Tinko? Zadnji hip sta mojstra planila v njuno sobico in ju rešila. Potem sta poskrbela, da sta fanta že v nekaj dneh prišla k sebi in spet začela pridno delati.

V pečeh je spet veselo zagorelo, ljudje so spet hrustali zlatorumene žemljice, Tinko in Binko pa spet prepevala:

Bratca dva s Trnovega
v vaše mesto sva prišla.

Tri dni že postopava,
službico si iščeva.

Jaz ometam dimnike,
jaz pa pečem žemljice.

Žemljice rumene,
zlato zapečene.

Dajte nama delo,
moko in omelo!

Srečni v nesreči

Bilo je pred leti in žal bo še večkrat. Tedaj so se v nekem nesrečnem kraju zamajala tla, grozljivo je zabobnelo izpod zemlje, nato pa so se sešule hiše, šole, bolnišnice in hoteli ter pokopali pod seboj nešteto ljudi. Na tisoče jih je ostalo brez strehe, kdo ve, koliko jih je obležalo pod ruševinami. Cele hiše in drevesa je pogoltnilo morje...

Ljudi je davil obup: kam? Kje bom spal? Mi bo gola zemlja postelja, trda skala vzglavje? Lačen sem — kdo mi bo nudil kruha, žejen sem, kdo me bo odpejal? Ranjen sem izgubil skoro vso kri, kdo mi bo dal drugo?

In glej: prihajajo šotori in že je nad glavo vsaj začasna streha, prihajajo postelje in že ni treba spati na goli zemlji. Prihajajo tovornjaki in letala s hrano, cisterne s pitno vodo. Prihaja kri, odvzeta dobrim ljudem po vsej domovini in še zunaj njenih meja, da ponesrečencem ni treba izkrvaveti.

2. KATEDRALA SV. JUSTA — Stolnico dopolnjujejo krstna kapela sv. Ivana, kapela sv. Mihaela in zvonik. Vsi zunanji zidovi teh zgradb so neometani. Mala krstna kapela sv. Ivana je na levi strani katedrale. Ima lepo stebasto preddverje.

1. KATEDRALA SV. JUSTA — Tržaška stolna cerkev je posvečena sv. Justu. Leži na istoimenskem griču nedaleč od grada. Na sliki: pogled na stolnico z grada.

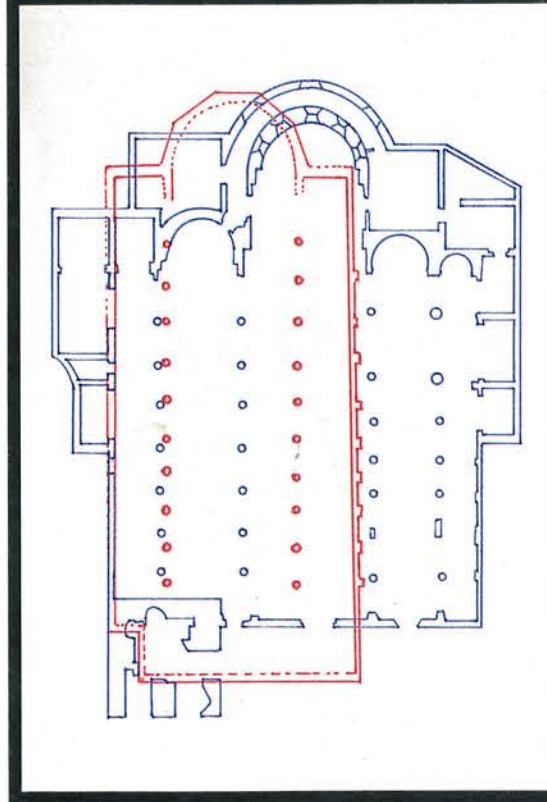
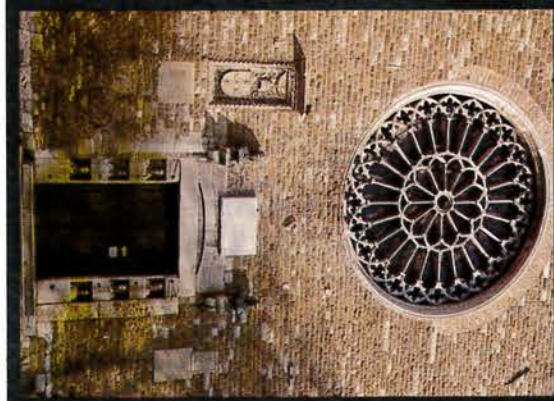
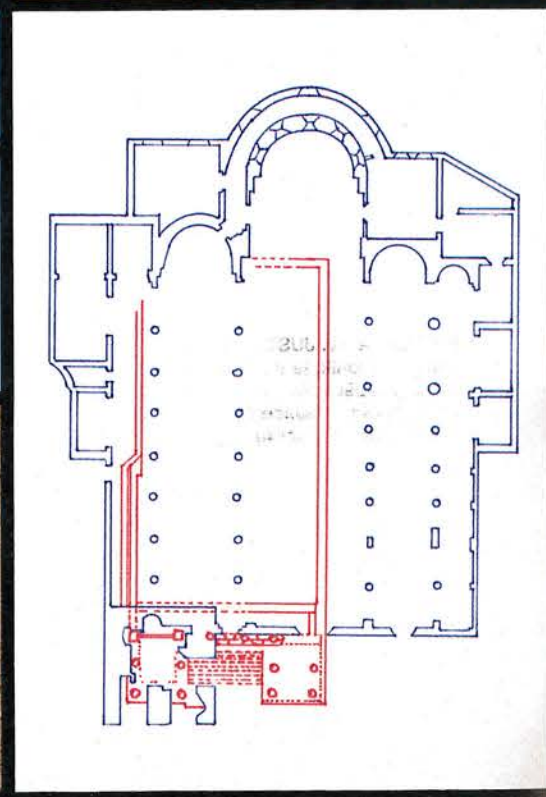
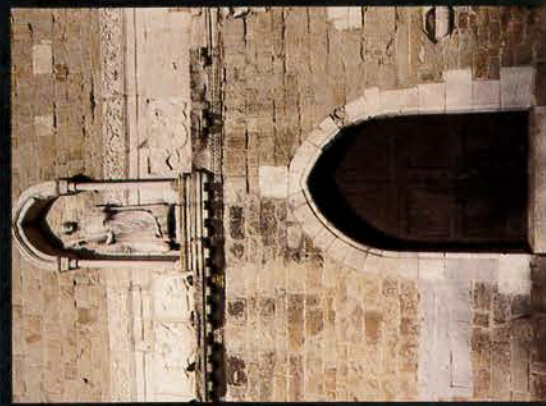
4. KATEDRALA SV. JUSTA — Zvonik je delno vgrajen v stolnico. Je nizek in zato bolj podoben obrambnemu stolpu. Na sliki: vhodna vrata zvonika in visoko nad njimi v niši kamniti kip sv. Justa.

3. KATEDRALA SV. JUSTA — Cerkevica sv. Mihaela leži ločeno od stolnice na njeni desni strani. Zgradili so jo v 13. stoletju. V preteklosti je služila predvsem kot mrljiška kapela bližnjemu mestnemu pokopališču (kjer je danes Lapidarij). Na sliki: kapela sv. Mihaela.

5. KATEDRALA SV. JUSTA — Zvonik so dogradili leta 1343. Prvotno je imel strmo streho in na vrhu kamnito melono. Leta 1421 je strela hudo poškodovala streho. Ko so jo obnovili, so zgradili takšno, kakršno vidimo še danes. Na sliki: zvonik.

7. KATEDRALA SV. JUSTA — Na kraju, kjer sta katedrala in zvonik, je stalo za časa Rimljanov pogansko svetišče. Na sliki: tloris nekdanjega rimskega svetišča (rdeče označen) in sedanje katedrale (plavo označen).

6. KATEDRALA SV. JUSTA — Sredino pročelja katedrale krasi velika zasteklena rozeta, skozi njo prihaja naravna svetloba na kor in v notranjost cerkve. Pod rozeto je glavni vhod v stolnico. Nad vhodom so vzdani bronasti kipi treh pomembnih tržaških škofov. Na sliki: osrednji del pročelja stolne cerkve.

9. KATEDRALA SV. JUSTA — Tudi v Trstu je danja rimska oblast ostro preganjala in mučila prve kristjane. Iz tistih časov so tržaški krščanski mučeniki sv. Just, sv. Socerb, sv. Apolinarij, sv. Tekla in sv. Evfemija. Na sliki: upodobitev mučeništva sv. Justa.

8. KATEDRALA SV. JUSTA — Od starodavnega rimskega svetišča je danes viden le še skromen del njegovega preddverja in še ta je vgrajen v oboke zvonika. Na sliki: nekaj ohranjenih stebrov in temeljev preddverja nekdanjega svetišča.

11. KATEDRALA SV. JUSTA — Pozneje so to cerkev porušili. Ne ve se, kdaj in kdo jo je opustošil. V 11. stoletju so zgradili na njenih razvalinah manjšo cerkev. Tudi ta je imela tri ladje. Posvetili so jo sv. Mariji Vnebovzeti. Na sliki: levi stranski vhod katedrale, ki je bil svojčas glavni vhod cerkve sv. Marije Vnebovzete.

10. KATEDRALA SV. JUSTA — V 5. stoletju so pokristjanjeni Tržačani zgradili na razvalinah opustošenega svetišča krščansko baziliko. Imela je tri ladje in je bila celo večja od prejšnjega svetišča. Njene temelje so raziskovali z izkopavanji v letih od 1949 do 1967. Na sliki: tloris prve krščanske bazilike (rdeče označen) in sedanje katedrale (plavo označen).

12. KATEDRALA SV. JUSTA — V istem stoletju so zgradili desno od razvalin še eno cerkev na tri ladje in jo posvetili sv. Justu. Na sliki: desni stranski vhod katedrale, ki je bil nekoč glavni vhod cerkve sv. Justa.

14. KATEDRALA SV. JUSTA — Stolnica ni od takrat doživela večjih pomembnih predelav. Prvi poznani tržaški škof je Frugifer. Živel je v 5. stoletju. Za njim se je zvrstilo na oltarju katedrale še nešteto škofov, mnogi so bili slovenskega rodu. Treba je omeniti, da je v tržaško stolnico zahajal tudi Primož Trubar za časa svojega bivanja v Trstu. Na sliki: pogled na katedralo.

13. KATEDRALA SV. JUSTA — Šele v 13. stoletju so Tržačani dobili novo katedralo, ko so z dozdavo združili obe cerkvi v eno samo. Združitev so izvedli tako, da so zgradili veliko osrednjo ladjo na površini prejšnje desne ladje cerkve sv. Marije, vmesnega prostora med cerkvama in leve ladje cerkve sv. Justa. Na sliki: osrednja ladja.

Ne le kri, vsi ti šotori, ta ležišča, ta hrana, ti ljudje-pomagalci in reševalci, vse to ni prihajalo lajšat gorje in stisko samo iz domovine, domala vse celine so pomagale. In še bodo pomagale, da bodo najrevnejšim med revnimi zrasle nove hiše, šole in bolnišnice.

Zato jim je bilo toplo pod šotori, dasi je zunaj grizel mraz...

Zato so nesrečniki — srečni, srečni v nesreči...

Samo to: zakaj si niso ljudje drug drugemu družniki in države druga drugi družice — VEDNO?

Ne samo, kadar rušijo potresi!!!

Smiljan Samec

Ilustr.: Barbara Boneta

OTROKA

Očke se iz sanj zbudijo,
smeh se vsuje razigran,
usteca zagostolijo:
»Dobro jutro! Dober dan!«

Breda skoči, Tanja plane:
kdo bi še nadalje spal?
Sonce sili čez poljane,
čas je, da bi človek vstal!

In obe se zavrtita
kot vrtavki vsepovsod.
Kaj, pajaca, še tu spita?
Zapustita že svoj kot!

Ples začne se po vsej hiši:
vse igrače vkup lete,
vse ropoče, da se sliši,
kot da stene se drobe.

To je vriska, to je piska!
Stokrat vsaj sta si v laseh,
da ob krožniku oblizka
ju nato pobota smeh.

Mamica si sredi dela
več pomagati ne zna,
ali naj bi ju objela,
ali naj ju pa zlasa?

A navzlic vsem klobuštranjem
ju vesela je na moč,
vendar najbolj, ko pred spanjem
voščita ji — lahko noč!

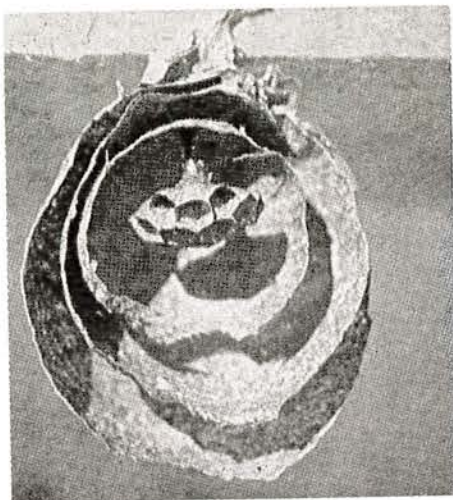

Marinka Pertot

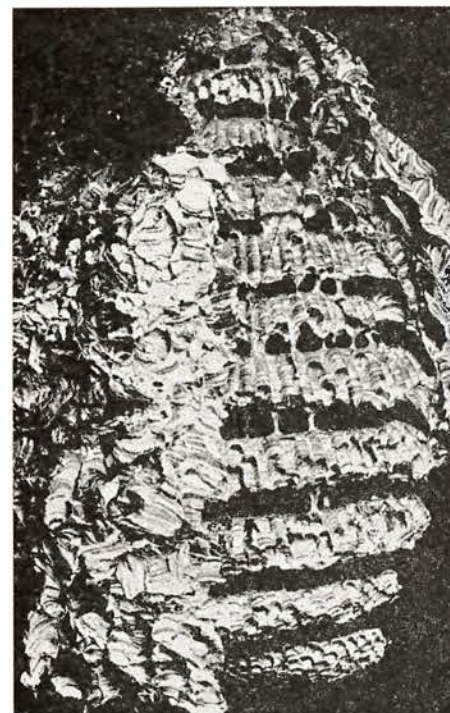
SRŠEN

izdelovalec papirja

Poznate sršena? Je bližnji sorodnik ose, le nekoliko večji je. Ima vitek, rahlo preščipljen život. Po oprsju je črn, po hrbtu črno ali rjavo progast, njegov zadek pa je rumen. Za očmi se mu glava močno razširi. Na hrbtni strani ima še tanka kožnata krila, ki jih lahko zloži ob životu. Po naravi je skoraj boječ in se takoj čuti ogrožnega, tedaj pa postane napadalen in nevarnen, kajti tudi sršen, kot njegova sorodnica osa, ima strupeno želo, s katerim piči morebitnega napadalca. Njegov pik je še posebno boleč in nevaren, saj povzroči močne otekline, včasih pa tudi motnje v krvnem obtoku.

tihih luknjah in špranjah. Mlade, oplojene samice, ki so prezimile v varnem kotičku, zgradijo spomladi zasnovo novega gnezda in s tem ustanovijo novo družino. Ko se izležijo prve delavke, se mati posveti valjenju jajčec, delavke pa si prevzamejo skrb za bodoči rod, predvsem pa za dograjevanje gnezda, ki bo postalo kmalu pretlesno. Za gradnjo potrebujejo star les, odmrle veje, staro hlode in kole, telefonske in telegraf-ske drogove, deske in drugo. Z močnimi čeljustmi ga strgajo in glodajo, nato ga v ustih s slino skrbno pregnetejo v gosto kašo, to pa s sprednjimi nogami izvlečejo v papirnate lističe, s katerimi dograjujejo gnezdo. Kašasta gmota, ki jo uporabljajo sršeni kot gradbeni material, ima iste se-

stavine in iste značilnosti kot gmota, ki jo pripravljajo v papirnicah. Zato lahko trdimo, da izdelujejo sršeni papir kot človek ali obratno.

Gnezdo, točneje osir, je sestavljeno iz več vodoravno obešenih plasti satja, ki so med seboj povezane s trdnimi stebrički. Satje sestoji iz navzdol obrnjenih šesterkotnih celic. Na zunanji strani obdaja gnezdo

večplasten rjavkasto pisan ali sivkast ovoj, ki dopušča le spodnjo odprtino. Z naraščanjem družine se gnezdo hitro veča in doseže ob koncu poletja tudi 30 do 40 cm premera. Ker je iz papirja, je izredno lahko in krhko. Uporabljeni material je možno hitro obnavljati in preoblikovati. Tako gnezdo nudi sršnji družini varno zavetje in prijetno udobje, še posebno zato, ker je v njem tudi temperatura stalna. Papir je namreč slab prevodnik toplote, zapletena arhitektura gnezda pa ne dovoljuje nagle izmenjave zraka. A če se kljub temu temperatura v gnezdu nenadno zviša, prinesejo iznajdljivi sršeni vanj nekaj kapljic sveže vode ter pustijo, da izhlapi, s tem pa se tudi gnezdo ohladi. Ob hudih ohladitvah pa delavke same segrevajo njegovo notranjost. S sunkovitim krčenjem in sproščanjem nekaterih mišic se ogrejejo, z izžarevano toploto pa segrevajo notranjost gnezda.

Vendar gradnja gnezda ni edina skrb delavk, saj morajo skrbeti tudi za hrano v družini in za nego bodočega rodu. Ličinke, ki so z nekakimi kaveljčki pripete v navzdol obrnjene celice, so stalno lačne in delavke jih pitajo skoro izključno s prežvečenimi žuželkami, ličinkami in pajkovci. Odrasle živali pa se hranijo z medičino, s cvetnim prahom in s sladkimi rastlinskimi sokovi. V velikih gnezdih, kjer živi do 5000 sršenov, je zalega velika in z njo tudi potreba po mesni hrani. Zato lahko trdimo, da so sršeni zelo koristni, saj so pomemben izravnalni dejavnik v svetu žuželk.

**Kaj je to »Um! Um! Um!«
Krava, ki gre nazaj.**

**Kaj je tisto modro na zidu?
Komar v kavbojkah.**

**Kaj je tisto rdeče na travniku?
Krava v trenirki.**

**Kaj je storil kralj Matjaž, ko je prišel na prestol?
Usedel se je nanj.**

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je kanarček. Moj kanarček je bil bele barve. Ime mu je bilo Titi. Titi je lepo pel. Nekega dne je moj kanarček zbolel in potem umrl.

Danjel Tence
1. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

Moja najljubša žival je mucka. Moja mucka se imenuje Micika. Micika ima bele tačke, črn rep, roza nosek in en uhelj ima črn, drugi pa je oranžen. Moja mucka dela škodo in kvari stvari.

Tibor Drassich
1. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

MOJA MUCA

Moja najljubša žival je muca. Ko je bila moja muca majhna, se je vedno igrala s kroglicami. Muca je zelo koristna žival, zato je ne smemo pretepati. Večkrat, kadar si vezemo vezalke, se igra z njimi.

Ko se moj očka razjezi na muco, jo brčne. Muca vedno praska Mateja. Kadar pride pes, muca vedno piha in dviga hrbet.

David Bogatec
1. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

VELIKA NOČ

Velika noč je praznik Jezusovega vstajenja in prvi spomladanski praznik. Letos smo praznovali ta praznik že 30. marca. Ker je bil tako zgodaj, je bilo na hribih še mnogo snega, zato sem šla tudi jaz smučat. Bila sem v Bovcu z mamo, očetom in prijatelji. Vsega skupaj nas je bilo 16, 7 otrok in 9 odraslih. Smučali smo se na Kaninu. Stanovali pa smo v različnih stanovanjih.

Vsi prijatelji so dobro smučali, jaz pa sem se začela vaditi z učiteljem. Učitelj se je imenoval Darko. Naučil me je pluziti in obračati. Tako znam še kar dobro smučati. Vreme je bilo še kar dobro, a na dan velike noči je deževalo. Vsi smo bili veseli razen

prijatelja Rada, ker je bil bolan. Ko je bilo grdo vreme, smo si šli ogledat izvir reke Soče in spomenik planinca Juliusa Kugija. Imeli smo se zelo lepo, zato upam, da bomo tako praznovali veliko noč tudi prihodnje leto.

Martina Kufersin
2. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

JURE

Naš mali Jure danes pase kure. Na jasi se zgubi, na ves glas kriči. Kura prihiti, Jure z njo zbeži. Domov pridrvi, kuro odloži, v sobo odhiti, kjer mamico dobi. Mama se nanj jez, ga v posteljo spodi in Jure tam zaspi.

Irina, Katja, Majda,
Alessandra, Igor,
Max in Marko
4. in 5. r. OŠ »F. S. Finžgar«
BARKOVLJE

VELIKONOČNI OBIČAJI

Na Vipavskem so imeli nekoč lepe velikonočne običaje.

V dneh pred veliko nočjo so žene čistile in pospravljale v hišah. Na veliko soboto so s čebulnimi olupki barvali pirhe v temno rdečo barvo. Na ta dan so prinesli otroci iz cerkve blagoslovljeni ogenj. Fantje so ga razdelili sosedom. Ti so jim dajali pirhe ali denar. Na veliko noč so že ob peti uri zjutraj hodili k vstajenju. V jersbasu, ki je bil pokrt z najlepšim prtičkom, so nosili blagoslovit pince, pirhe, šunko, potice. Po maši je bil doma bogat zajtrk. Za kosilo so jedli juho z domačimi rezanci, krompir v kozici in hren.

Popoldne so hodili k molitvi. Tudi večerja je bila bogata. Jedli so meso ali testenine z mesno omako. Vsak otrok je dobil svoj »menih«. To slaščico so naredili iz sladkega kruha, spletenega v kito, na vrhu pa je bil pirh. Teh blagoslovljenih slaščic so se otroci zelo veselili.

Druge velikonočne slaščice so starši delili otrokom v naslednjih dneh po malih koščkih.

V Žabnicah, v Kanalski dolini, so bile tudi lepe velikonočne navade. Na veliko soboto so barvali pirhe. Na ta dan so tudi kuhali pršut, pekli potice in sladki kruh. Na veliko soboto so šli k vstajenju. V košu, pokritem s čistim prtičkom, so v cerkev nosili blagoslovit kruh in pršut. Po vstajenju

se je po vasi vila procesija. Vaščani so v rokah nosili sveče. Popoldne je cerkovnik delil po hišah blagoslovljeni ogenj in vodo. Šele po tem obredu so zakurili peč.

Babici, ki sta mi pripovedovali o teh velikonočnih običajih, sta bili zelo zadovoljni, da sta lahko obujali spomine na minule čase.

Tatjana Dolhar
5. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

MOJ OČKA

Moj očka je prometnik. Imenuje se Eliodoro. Dela zjutraj, popoldne in ponoči. Pride zelo utrujen domov. Ima me zelo rad. Zelo rad je »formenton«.

Ima avto. Včasih gre popoldne tudi počivat. V nedeljah me pelje na sprehod in kdaj pa kdaj na otroško zabavišče »luna park«. Moj očka ima na Katinari tudi hišo z velikim vrtom.

Med počitnicami je lansko leto peljal mene in vso družino na otok Pag. Potovali smo po vsej Jugoslaviji. Moj očka zna tudi plavati.

Zelo rad imam svojega očeta.

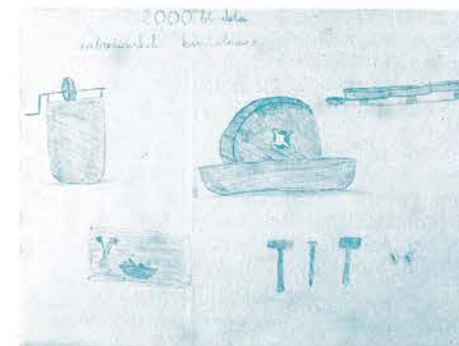
Igor Gregori
3. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANCIŠEK

RAZSTAVA 2000 LET NABREŽINSKIH KAMNOLOMOV

Sredi marca smo šli na ogled razstave dvatisočletnice nabrežinskih kamnolomov. S šolabusom smo se pripeljali v Nabrežino. Izstopili smo in šli najprej na razstavo v dvorano društva »Igo Gruden«.

Nabrežinski kamnolomi obstajajo že 2000 let. Videl sem tudi slike delavcev, ki so nekoč delali v kamnolomih in slike palač, ki so zgrajene iz nabrežinskega kamna. Šli smo potem v župnijsko dvorano, kjer smo si ogledali vzorce marmorja in raznovrstne izdelke. Poslušali smo razlago o nastanku Krasa. V občinski čitalnici smo potem gledali film: »Kamen — živa zgodovina Krasa«, ki so ga pripravili učenci nižje srednje šole »Igo Gruden«. Od tam smo šli na neko domačijo, kjer je bilo razstavljeno orodje, ki so ga nekoč uporabljali kamnoseki. Vide-li smo izdelke Milana Pernarčiča, in sicer vrsto miniaturnih nekaterih poslopj v Nabrežini. Ta razstava mi je bila najbolj všeč.

Iz Nabrežine smo se potem odpeljali v Štivan. Tam smo najprej pomalicali, ker smo bili zelo lačni. Šli smo potem do cerkve, a nismo mogli v notranjost, ker je bila zaprta. Tam v bližini so tudi izviri Timave. Z učiteljico smo ponovili snov o Timavi. Povedala nam je, da so se ob teh izvirih v starih časih kopali Rimljani in zgradili kopalnišča. V bližini so pred leti odkrili jamo, v

njej pa ostanke starega svetišča boga Mitre. Potem smo se počasi vrnili proti avtobusu in se z njim odpeljali na Opčine. Med potjo smo si lahko ogledali novo avtocesto.

Janko Andolšek
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

MESEC FEBRUAR NAS JE ZAPUSTIL

Prišel je mesec marec. Z njim se bliža tudi pomlad. Zapustil nas je februar. Ta je najkrajši mesec v letu. Čeprav je kratek, nam je prinesel mnogo lepega. Zapadel je sneg. Mi otroci smo se smučali in sankali. Dva dni ni bilo pouka. Zaradi slabega vremena so odložili pustni sprevod na Opčinah. Pustnega sprevoda smo se udeležili tudi otroci šole »F. Bevk«. Zelo smo se razveselili, ker smo dobili prvo nagrado.

Čeprav vreme ni bilo lepo, so že pognale prve spomladanske cvetice. Nekateri otroci so jih prinesli v šolo. Meseca februarja praznujemo tudi slovenski kulturni dan. Spominjamo se največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna. Tedaj po vseh šolah in vaseh prirejajo kulturne prireditve.

Dnevi se daljšajo in sedaj se približuje lepo spomladansko vreme. Pomlad je zame eden najlepših letnih časov.

Danjela Ciochi
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ŠOLSKA EKSURZIJA

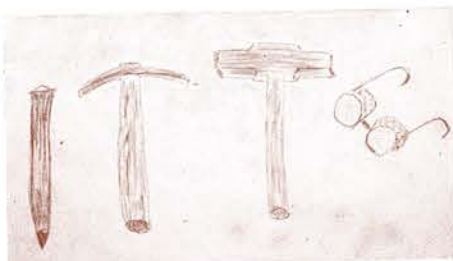
Šli smo na šolsko ekskurzijo. V Nabrežini smo si ogledali razstavo o kamnolomih, o katerih slavijo letos 2000-letnico. Zato so priredili veliko razstavo kar v štirih prostorih. Najprej smo si ogledali dokumente in slike. Zvedeli smo, da so začeli uporabljati nabrežinski kamen že stari Rimljani. Iz nabrežinskega kamna je zgrajen tudi Oglej.

V drugem prostoru so bili razstavljani obrtniški izdelki: portali, preše, korita, vaze.

V tretjem prostoru smo si ogledali orodje, zaboje, varnostne naočnike in druge pripomočke, ki so jih nekoč uporabljali kamnarji in kamnoseki. Na četrtem mestu smo si ogledali film, ki je prikazoval delo v kamnolomih.

Odpeljali smo se proti Štivanu. Iz avtobusa smo gledali devinski grad. Ustavili smo se na nekem parkirišču, se odpočili in pomicali. V Štivanu je tudi stara cerkev, v kateri sta menda maševala prva učitelja Slovanov Ciril in Metod.

Jernej Danev
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Miloš Čuk, 4. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE

PUSTNI SPREVOD

Učenci osnovne šole smo se udeležili pustnega sprevoda na Opčinah. Vsak razred je prikazal neko zgodbo. Mi smo prikazali pravljico »Janko in Metka«. Izdelali smo maske in hišico, na kateri so visele vrečke s sladkarijami. »Janko« je bil Janko, »Metka« pa je bila Mojca. Valentina Ferluga pa si je nadela masko čarovnice. Ostali otroci iz našega razreda so bili gozdne živali in drevesa. Iztok je bil smreka, jaz pa sem bila polh Zaspanko.

Pustni vozovi in skupine mask smo se zbrali na Pikelcu. Minilo je precej časa, preden je pustni sprevod krenil po openjskih ulicah. Hodili smo od Pikelca do šole in nazaj do trga na Brdini. Tam smo čakali pustnega kralja in kraljico: kralj je bil Viktor, kraljica pa Katerina Sosič. Sledilo je nagrajevanje. Najprej so bili na vrsti pustni vozovi, potem pustne skupine. Naša šola je dosegla prvo mesto. Ko so povedali, da smo mi zmagovalci, smo bili vsi zelo veseli.

Sara Perini
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PETEK

Zjutraj sem se zbudila in pogledala skozi okno. Nebo je bilo jasno in kmalu se je pokazalo sonce. Odpravila sem se in šla v šolo. V šoli sem se preoblekla in sedla v

klop. Ko je pozvonilo, je učiteljica prišla v razred in zaprla vrata.

Začela nam je pripovedovati o raznih dogodkih po svetu. Kar je pripovedovala, je bilo zelo zanimivo. Potem smo pisali in risali.

Domov sem prišla ob enih, sedla k mizi in potem napisala nalogo. Potem sem šla k telovadbi. Tam sem se zelo zabavala, ker mi je telovadba všeč. Šla sem nato k pevskim vajam. Vadili smo novo pesmico. Pred Marijaniščem me je ob pol šestih čakala mama in me peljala k zobozdravnici. Strah me je prijel, a ko sem prišla tja, mi je zobozdravnica samo pregledala zobe. Takoj sem uvidela, da ne bo tako hudo.

Ko sem prišla domov, sem povečerjala in se končno odpočila od napornega dne. Ob devetih sem šla v posteljo.

Mojca Milič
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NABREŽINA IN ŠTIVAN

Zjutraj smo se zbrali pred šolo, kjer nas je čakal avtobus. Odpeljali smo se na ogled razstave ob 2000-letnici nabrežinskih kamnolomov. V avtobusu sem sedel s Primožem.

Najprej smo si ogledali razstavo raznih izdelkov. Tam so nam tudi obrazložili zgodovino kamnolomov in Nabrežine. Sledila sta geološki prikaz in razstava starega obrništva. Prikazali so nam nastanek Krasa in kraških pojavov. Nato smo šli na Ušajevo domačijo. V prvi sobi so nam pokazali razne slike in staro orodje. V drugi pa je bila razstava izdelkov, ki jih je izklesal Milan Pernarčič. Videl sem maketo občinske zgradbe. V knjižnici so nam pokazali film — raziskavo: »Kamen, živa zgodovina Krasa«, ki so jo pripravili dijaki nižje srednje šole »Igo Gruden«.

Vrnili smo se k avtobusu in se odpeljali v Štivan, kjer smo si ogledali izvir Timave in staro cerkev. S seboj sem vzel fotografski aparat in fotografiral razne zanimivosti. Bilo je zelo lepo.

Iztok Spetič
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NA ZIMOVANJU

Zelo smo veseli, ker smo letos bili na enotedenskem zimovanju. V nedeljo, 9. marca, smo se odpeljali do Malge San Giorgio. Z avtobusom smo se vozili približno štiri ure. Ko smo dospeli na cilj, smo bili zelo utrujeni, kljub temu smo šli v posteljo zelo pozno. Vse naslednje dni smo smučali zjutraj in popoldne. Smučarski učitelji so nas porazdelili v pet skupin. Pozno popoldne

smo imeli pouk; nekega večera smo gledali diapozitive o Kubi in Finski, spet drugi večer smo imeli igro s kvizi, zadnji večer pa smo igrali tombolo. Pred večerjo so učitelji in gospa ravnateljica ocenjevali naše sobe in mi smo vselej dobili odlično oceno deset.

Letos sem šel prvič na enotedensko zimovanje. Na zimovanju je bilo zelo lepo. Vsi dečki našega razreda smo spali skupaj. Naš sošolec Danjel je padel že prvi dan, zato ni mogel več smučati.

Boris Vidali

Prvo noč nismo veliko spali. Ves čas smo klepetali. Deklice našega razreda smo spale v dveh sobah, ki sta bili med seboj povezani. Učiteljice so spale v sosednji sobi in vso noč so prihajale gledat, če spimo. Naslednje noči pa ni bilo več tako, saj smo zaspali zelo zgodaj, ker smo bili utrujeni.

Klavdija

V sredo zjutraj nismo šli smučat, ampak smo šli na sprehod. Bil je lep sončen dan. Naš sošolec Boris je pred hotelom videl psico Arco, začel se je z njo igrati in ona je kar šla za njim. Z Arco smo se igrali skoraj do kosila.

Alex

V četrtek smo imeli kviz. Učiteljice so nas porazdelile v skupine. Moja skupina se je uvrstila na drugo mesto. Po večerji smo šli gledat baklado. V soboto sem bila zelo žalostna, ker sem morala zapustiti tako lepe kraje.

Kristina

Zelo sem se bala vlečnice. Gospa ravnateljica pa mi je rekla, da moram vseeno poskusiti, drugače se bom vedno bala. Res sem se odločila in premostila strah. Tega sem zelo zadovoljna.

Tanja

Izmed vseh večerov, ki sem jih preživela na zimovanju, je bil najlepši zadnji večer. Večerja je bila zelo okusna. Na mizah smo imeli sveče. Po večerji so nam prinesli peneče vino, nato pa je bilo na vrsti nagrajevanje. Med nagrajevanjem smo bili zelo napeči. Nekateri učenci našega razreda smo dosegli odlična mesta.

Alenka

V petek je bilo tekmovanje v slalomu. Zbrali smo se na progi. Štartala sem dobro, pri nekih vratah pa sem spodrsnila in morala sem dva koraka nazaj. Vseeno sem se uvrstila na tretje mesto in sem bila tega zelo vesela.

Maja

Ves teden smo se zelo zabavali. Ko smo se v soboto zvečer vrnili na Opčine, so nas vsi debelo gledali, ker smo bili vsi zagoreli in smo imeli lica ožgana od sonca.

David

V ponedeljek zjutraj smo si šli sposoditi smuči in smučarske čevlje. Zjutraj smo smučali z učiteljico Mirjam na manjši progi. Bilo je zelo lepo, ker je bil sončen dan.

Boris Vremec

Večere smo preživeli v lepi in veseli družbi. Igrali smo raznovrstne igre. Zadnji večer smo igrali tombolo. Jaz sem dobila »kvartino« in nagradili so me z bonboni. Veliko sreče je imel deček, ki je zadel »tombolo« in dobil dnevnik.

Danjela

Na smučarskih tekmah sem se uvrstila na osmo mesto, vseeno pa sem bila zadovoljna, ker sem prvič tekmovala. Teh počitnic ne bom pozabila, ker sem jih preživela v družbi sošolcev in drugih prijateljev in ker sem se naučila smučati.

Sara
Učenci in učenke
5. b r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Ginevra Scontrino, 4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

SMUČARSKI TEČAJ

Jesení smo šli na šolski izlet v Milje. Ogledali smo si stari in novi del Milj, pred odhodom pa smo obiskali tamkajšnjo slovensko osnovno šolo in vrtec. Zelo prijazno so nas sprejeli, nam ponudili čaj in pecivo in nam dovolili, da smo se igrali na njihovem dvorišču. Gugali smo se, plezali in se lovili. Z miljskimi osnovnošolci smo se tako spoprijateljili.

Ko smo se vrnili v šolo, sta nam učiteljici v šoli povedali, da bomo šli z miljskimi osnovnošolci na smučarski tečaj v Rava-

scletto. Zavriskali smo od veselja. Od tistega dne smo nestrpno čakali na 31. januar, dan, ko smo vsi, razen Adriane, prvič obuli smučarske čevlje in stopili na smučke.

RAVASCLETTO

Ravascletto je vas, ki leži v lepi dolini Valcalda, 950 metrov nad morjem v Karnijskih Alpah. Ima približno tisoč prebivalcev. Spada v videmsko pokrajino. Je turistični kraj, poleti in pozimi. V Ravasclettu imajo teniško igrišče, žičnico, ki pelje na 1728 metrov visok Zoncolan, dve sedežnici, več krajših in daljših vlečnic in skakalnico. V vasi je več hotelov raznih kategorij. Pozimi deluje tudi smučarska šola. V njej učijo smučarski učitelji, ki imajo veliko potrpljenje z otroki, ki se učijo smučati.

TRST - RAVASCLETTO

Nestrpno smo čakali dneva, ko bomo odpotovali na smučanje. Končno je prišel tudi zaželjeni dan.

Na trbiški cesti pri Opčinah smo dočkali avtobus. Odpeljali smo se proti Devinu. Tam smo zavozili na avtocesto in nadaljevali pot mimo Vidma in Humina. Pri vasici Amaro smo plačali cestnino, zapustili avtocesto in zavili proti Tolmeču. Prečkali smo reko Tilment. Na križišču pri Tolmeču smo krenili proti Avstriji. Nekaj kilometrov pred avstrijsko mejo smo zavili na levo in po strmi in ovinkasti cesti končno dospeli v Ravascletto.

NAŠI VTISI IN SPOMINI

Zelo vesela sem, da sem se naučila smučati in da sem se spoprijateljila z miljskimi osnovnošolci. Večkrat se spominjam, kako sem pridrvela s smučmi na led in podrla deklico. Obe sva nerodno padli. Pogledali sva se in se zasmejali.

Zaira Vidali
4. r. OŠ PESEK

Zadovoljen sem, da sem obiskoval smučarski tečaj in bil v družbi. Najbolj všeč mi je bilo peljati se z vlečnico.

Paolo Sabadin
2. r. OŠ PESEK

Letos sem prvič smučal in škoda, da nisem že prej poskusil. Kadar mislim na smučanje, se vedno spomnim, kako sem prvič padel.

Viljam Ražem
4. r. OŠ PESEK

Zelo rad sem šel na smučanje in spoznal sem, da je lepo smučati. Vedno se bom spomnil, kako sem se prvič peljal z vlečnico. Prav nič se nisem bal, čeprav sem padel.

Diego Kariš
5. r. OŠ PESEK

Massimiliano Clari, 4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Jaz sem že znala smučati, a sem se bala peljati se z vlečnico. Zadovoljna sem, da sem v družbi svojih sošolcev premagala strah. Zato se bom vedno spomnila smučarskega tečaja.

Adriana Longo
3. r. OŠ PESEK

POGREB

Šli smo na pogreb devinskega princa. Šolo smo zapustili že zjutraj, na Prosek pa smo se vrnil ob pol dveh in bili smo zadovoljni za vse, kar smo doživeli. Vsem v družini sem popoldne pravil o plemenitaših, pogrebnem obredu, grajskem pokopališču, zunanjem in notranjem grajskem dvorišču, starinskem orožju, krasnih dvoranah in grajskem balkonu, s katerega je enkrat razgled na Tržaški zaliv ter o razkošni pogrebščini, ki je sledila. Zelo nas je prevzelo, ko smo smeli jesti v tako imenitni družbi. Stregli so natakariji v belih livrejah z zlatimi našivi.

Erik Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

NEDELJA

V nedeljo sem se zbudil zelo zgodaj. Šel sem v kuhinjo, vzel radio in se vrnil v spalnico. V postelji sem poslušal glasbo in kmalu spet zaspal. Zbudil sem se dve uri kasneje in se vrnil v kuhinjo, kjer mi je babica pripravila zajtrk. Naglo sem pojedel, se odpravil in šel k maši.

Tam so bili vsi moji sošolci iz petega razreda, razen Mateja, ki hodi k maši na Kontovel. Potem sem šel domov h Kristjanu. Povabil me je na popoldanski sprehod, zato sem pohitel domov na kosilo.

Po kosilu sem se vrnil h Kristjanu in z njegovo sestro smo šli na sprehod. Pravzaprav sva se s Kristjanom spočetka vozila na kolesih. Ustavili smo se na učiteljičini jasi in pogledali, če že cvetijo trobentice. Zapazili pa smo le nekaj zelenega. Potem smo nadaljevali pot proti morju in prišli

nad Grljan. Od tam smo videli Trst, Miramar, Istro, Gradež, Barbano, izliv Soče in Tržič. Na morju sta bili dve petrolejski ladji, pred Miramarom pa nekaj jadrnic.

Domov smo se vrnil popoldne. Takoj sem napisal dnevnik in nekaj bral. Kasneje sem še skočil k bratrancu Sandorju. Zvečer sem se vrnil domov. Medtem sta šla oče in mama kupit pizze. Midva z Maksijem pa sva igrala šah.

Danjel Gherbassi
5. r. OŠ PROSEK

STRAH

Danes je bila na sporedu nenavadno dolga pravljica, ki jo je izredno lepo pripovedovala napovedovalka Ivana Placer.

Živela je deklica, ki se je imenovala Anica. Anica se je vedno zelo bala teme. Nekega dne se je na balkonu igrala s punčko in na vrt ji je padla srajčica. Morala je na vrt, da bi jo pobrala, in tedaj je zagledala dvoje velikih oči. Bila je tema, ki ji je ponudila roko in jo peljala v drug svet, kjer so bili babica, ded in prijateljica Alenka. Tema je Anici razložila, kako pazi nanje in na vse ljudi. Od tedaj se Anica ni bala več teme.

Ko sem bila majhna, se nisem bala teme, ker nisem dosti verjela v strahove. Niti sedaj se ne bojim teme, le kakšenkrat, kadar se vračam domov po odbojgarskem treningu, imam na cesti občutek, da nekdo hodi za menoj in da me bo ugrabil. Zato tečem, da pridem čimprej domov.

Nekega večera se mi je zgodilo, da je privozil avto in se ustavil nekaj metrov od mene. Iz avtomobila je stopil visok moški v temni obleki in se mi začel približevati. Mislila sem, da me hoče ugrabiti, zato sem začela teči. Bila sem vsa preplašena. Ko sem bila že daleč, sem se ozrla in videla, da je moški stopil v društveno gostilno Kar oddahnila sem se.

Tanja Černe
5. r. OŠ PROSEK

SNEŽI

Marec se je pojavil s snegom. Prejšnji večer je že snežilo, vendar ne dosti, veter pa je sneg odnašal po kotih. Zjutraj je spet začelo snežiti. Preden sem šel v posteljo, sem vedel, da bo snežilo, ker je bil zrak mrzel, nebo pa pooblačeno.

Meni ni preveč všeč sneg. Raje imam morje. Snega ne maram, ker se bojim za svojega očeta, ki mora na pot s tovornjakom v vsakem vremenu. Tokrat smo bili doma vsi v skrbeh. Pri nas doma je sneg všeč samo sestri Katji, ki je te dni bolna in se je zjutraj ob oknu cmihala, ker ne bo mogla ven na sneg.

Oče ima že od lani avtomobilske gume z žebliji. Pravi, da se nikoli ne ve, kdaj bo

snežilo. In res je ponoči snežilo, a ni bilo treba natikati verig na gume. Mislim, da smo letos imeli že dovolj snega in upam, da bo čez nekaj časa spet posijalo toplo sonce. Žal še vedno piha močna burja, v Trstu je bila ena stopinja pod ničlo, radio pa napoveduje še oblačno vreme s sneženjem.

Nam vsem je zime več kot dovolj. Če bilo vreme primerno času, bi morali prinašati v šolo že zvončke, trobentice in prve vijolice. Tako pa je le sošolka Karen pred dnevi prinesla v šolo nekaj zvončkov. Jaz sem jih že iskal, kjer sem jih prejšnja leta trgal, a nisem našel niti enega.

Erik Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

Manuela Budal, 4. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE

OGLEDALO

Ugotovil sem, da ročna ura ne deluje več, kar se je baterija izčrpala. Vprašal sem mamo, če lahko nosim uro, ki sem jo dobil za obhajilo, a bi ji moral oče skrajšati pasek. Mama mi je rekla, naj jo grem sam iskat v omaro.

Ko sem potegnil vrata omare proti sebi, se je odlepilo veliko ogledalo na vratih in se nagnilo proti meni, da sem ga komaj utegnil prestreči. Zatulil sem: »Na pomoč!« in mama je hitro pritekla. Kljub temu se je ogledalo razbilo na polovico. Dobro, da sem ga zadržal, ker bi se lahko porezal, če bi se bilo zdrobilo.

Pozneje me je oče vprašal, kako se je zgodilo. Razložil sem mu in on je rekel, da smo lahko srečni, da se ni pripetilo kaj hujšega. Potem mi je še skrajšal pasek na uri.

Bal sem se, da bom kaznovan, vendar ne takoj, ker sta bila pri nas teta Carmelina in stric Ernesto. Ko sta odšla, mi ni nihče nič rekel in kar oddahnil sem se.

Mitja Emili
5. r. OŠ PROSEK

KOTALKANJE

Pred dvema tednoma smo Mitja, Danjel in jaz začeli hoditi na Opčine h kotalkanju. Začeli smo kotalkati, ker je ves mesec brezplačno. Tako bomo na najlepši način ugotovili, če nam bo kotalkanje všeč in če bomo postali člani kotalkarskega športnega društva. Kotalke smo nam posodili in vpisali smo se v tečaj za tek.

Kotalkamo trikrat na teden. Enkrat v tednu hodimo na Opčine, dvakrat pa v športno palači v Trst. Poznamo že vse kotalkarje. Zdaj gre že bolje, a prve dneve smo stalno padali. Če bomo nadaljevali, se bomo morali vpisati v redne tečaje in seveda tudi plačati.

Zadnjič, ko smo kotalkali na Opčinah, je pihala močna burja, zato sem se močno prehladil, zbolel sem in sem nekaj dni imel vročino. Tako mislim, da sem sedaj s kotalkanjem zaključil. Zamudil sem tudi pouk in še mi ni prav dobro.

Kristjan Doglia
5. r. OŠ PROSEK

TELEVIZIJA

„Spaghetti, pomodoro e...“ kako se nadaljuje televizijska reklama? nas je vprašala učiteljica, ko je stopila v razred po veroučni uri. Nekateri sošolci, zlasti Kristjan in Mitja, so dobro poznali to reklamno oddajo. Učiteljica jih je okregala. Že mnogokrat nam je priporočila, naj ne gledamo preveč televizije. Nekateri sporedi so že dobri, lahko jim sledimo in se od njih tudi nekaj naučimo. Dosti pa je takih, pri katerih samo izgubljam čas. Še posebno neumne so reklamne oddaje, ki jih oddajajo zasebne televizijske postaje.

Jaz pravzaprav zelo malo gledam televizijo. Preveč sem zaposlena z nalogami, branjem in igranjem klavirja. Poleg tega obiskujem še tečaj ritmične telovadbe, in to kar štiri ure tedensko. Včasih prižge ded televizijo popoldne, ko so na sporedu risanke, ki so zelo všeč sestrici in bratcu. Vendar se tudi to dogaja poredkoma. Oče in mama doma gledata televizijski dnevnik in le redkokdaj kak drug spored. Televizija pa pravzaprav nam ne manjka. Kadar smo prosti, gremo raje popoldne na sprehod, zvečer igramo šah ali telovadimo. Včasih gledam kako zanimivo oddajo, ki mi jo priporoči učiteljica.

Karen Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

PRVI KUHARSKI POSKUSI

Za božične praznike se mi je nekega dne porodila neka čudna želja. Hotela sem zamesiti torto. V stanovanju ni bilo nikogar. Zaklenila sem se, vzela jajca, moko in sladkor in vse skupaj zamesila. Mmoto sem dala

v velik emajliran krožnik in ga potisnila v peč. Nastavila sem peč na 150 stopinj in pustila testo v peči deset minut.

Ko sem vzela krožnik iz peči, sem bila razočarana. V krožniku je bilo zelo malo nizkega, trdega peciva, povrh me je mama še okregala, ko se je vrnila domov, ker je bila kuhinja tako pomazana, da ne morem niti povedati.

Ni mi bilo še dovolj. Spet sem nekega dne bila sama doma in naredila sem piškote. Takrat so mi kar uspeli, ker sem od tete izvedela, da moram zamesiti v testo tudi pecilni prašek. Ko sem oblikovala pecivo, sem si umišljala vse mogoče oblike. Spekla sem jih in so bili kar užitni. Ko sem pekla, sem hitela čistiti v kuhinji. Hitela sem in hitela, a mama mi je potem pokazala, da so še marsikje ostali znaki mojega dela. Tako sem spoznala, da je težje čistiti, kot narediti pecivo ali kaj podobnega.

Tjaša Bogatec
5. r. OŠ PROSEK

NEOBİČAJNO SREČANJE

Pripetilo se je neke tople jesenske sobote. Zjutraj sem še spal, ko sem nenadoma zaslišal zelo tenak glasek. Na oknu je ležal list in me klical: »Luka, Luka!« Nejevoljen sem bil in sem rekel: »Bodi tiho!« List se je razjezil, skočil z okna in me zboddel z bodico, da me je kar zabolelo.

Poklicala me je mama: »Luka, kosilo!« Stekel sem v kuhinjo z listom v roki, da bi ga pokazal mami. List pa je bil nenadoma zelo vesel, da bo jedel in je z moje dlani skočil v juho. Očka ga je hotel pobrati, a je list začel naglo plavati, da ga je očka le s težavo potegnil iz juhe.

Tako je list postal domač in je začel jesti iz mojega krožnika in piti iz očetovega kozarca. Tudi psi je nagajal in ji skakal v uhlje.

Na ponedeljek sem moral v šolo. S seboj sem vzel list in ga položil v peresnico. Prav na začetku pouka je učiteljica dejala, da bomo odtiskovali liste. Vzel sem svojega prijatelja iz peresnice in ga začel mazati z rumeno barvo. To pa mi je list zelo zameril, skočil je s klopi in poletel skozi okno.

Radoveden sem, kam ga je veter odnesel.

Luka Grbec
4. r. COŠ MILJE

TObI IN JAZ

Tobi je povsem navaden pes, a zame je nekaj posebnega. Vsakdo, ki ga vidi, mora priznati, da je zares lepa žival. Ima črn, bleščeč kozuh, lepe rjave oči, ki gledajo proseče, najbolj posrečen pa je njegov rep, ki večkrat veselo maha v pozdrav. Zelo prijazen je z mucko Birbo. Kadar počivata,

se Birba vleže na Tobijev hrbet in tam zaspí. Pes pa ne more zaspiti, ker ga muca teži, zato pod brki renči, a kljub vsemu muca ne spodi, ker je vljuden pes.

Če je zavezan, cvili. Zato ga večkrat odvežem in mu dam kost. Pobere jo in se zahvali tako, da mi pomoli tačko. Kost nese v svoje skrivališče in se tam v miru posladka.

Tobi je zelo živahnega značaja. V tem sva si podobna.
Alessandra Fontanot
4. r. COŠ MILJE

SNEŽINKIN POLET NA ZEMLJO

Na velikem oblaku je živela drobna snežinka s svojimi sestricami. Ime ji je bilo Vilinka. Snežinke so v oblaku plesale, pele, se igrale in včasih opazovale svet, ki se je obračal pod njimi.

Nekega dne se je oblak začel širiti. Tako se je razširil, da je počil in snežinke so začele padati na zemljo. Med padanjem so bile snežinke vesele, da bodo spoznale zemljo in njene prebivalce. Snežinka Vilinka pa je bila žalostna, ker je zagledala deklico Maro, ki ni marala snežink. Snežinka Vilinka je pristala prav na Marinem nosu. Mara se je najprej razjezila, potem pa se je sprijaznila s snežinko, ki ji je začela pripovedovati, kakšno je življenje v oblakih. Zapihal je veter in odnesel Vilinko. Mari je bilo hudo, ker je tako rada poslušala snežinkino pripovedovanje.

Sandra Grisancich
4. r. COŠ MILJE

JESENSKI LIST PRIPOVEDUJE

Neko nedeljo je Ana šla v gozd nabirat gobe. Nenadoma je na Anino roko padel list z drevesa in začel pripovedovati.

»Deklica! Ko bi ti vedela, kako je bilo lepo, ko sem bil še majhen brstič. Zjutraj me je umivala rosa, sonce me je sušilo, veter me je gugal. A nihče me ni opazil. Vsi so raje občudovali cvetje na vejah. Sedaj pa me je jesen obarvala v zlate, tople barve. Poglej me, kako sem lep!«

Deklica je razmišljala in nato rekla: »Vzela te bom s seboj.«

List se je razveselil in nato dejal: »Rad bi, toda ne morem. Zdaj bom kmalu ovenel, obležal bom na tleh in spremenil se bom v zemljo. Srečno, pojdi po svoji poti. Prestar sem, da je šel s teboj.«

Deklica se je odpravila dalje po gozdni poti. Hudo ji je bilo zaradi usode drobnega jesenskega lista.

Mirjam Viola
4. r. COŠ MILJE

MAČKA THOMAS

Moji mački je ime Thomas. Izbrali smo ji to ime, ker smo sprva mislili, da je ma-

ček. Izkazalo pa se je, da je v resnici mačka. Toda imena ji nismo več spremenili.

Na hrbtni strani je njena dlaka črna, na trebušni strani in na tačkah pa bela. Tudi zadnji del repa je bel. Thomas je ponosna, a tudi huda muca. Kadar se prikaže sosedov pes, se razjezi, začne pihati, nagrbi hrbet, da se ji naježi dlaka, iztegne kremplje in oči pobliskujejo. Sosedov pes Snoopy se večkrat prestraši in zbeži. Kadar Thomasa spustimo na prosto, gre vedno na sosedov travnik. Tam praska in grize lubje, travo in pleza na drevesa. Thomas me rada prese-

neča. Nekega jutra je mačka skočila na mojo posteljo, da sem se v hipu zbudila. Ko sem zagledala mačko, sem se ustrašila in zakričala. Na mačko je priletela taka klofuta, da se je kar prevrnila. Običajno pa se s Thomasom dobro razumeva.

Federica Crevatin
4. r. COŠ MILJE

PES FUFİ

Vsak dan me ob povratku iz šole pričaka zvest prijatelj — moj pes Fufi. Veliko se skupaj igrava. Fufi je bolj nizek in je star dve leti. Ima rjav kozuh, bele tace in bel trebušček. Njegove oči so vedno vesele. Kadar grem k svoji prijateljici Roberti ali v trgovino, vedno replja za mano. Kadar sem v trgovini, me potrpežljivo čaka pred vhodom, potem pa se skupaj vračava domov. Ko pride ded z dela domov, se Fufi vedno postavi na zadnje noge in mu s prednjima tačkama maha v pozdrav.

Poleg Fufija imam doma še eno simpatično žival: muco Kirbi. Pes Fufi in mačka Kirbi sta velika prijatelja, vedno se skupaj igrata in tudi spita skupaj. Kadar je zunaj mraz, gresta v pasjo utico in se stiskata drug k drugemu.

Valentina Mercandel
4. r. COŠ MILJE

Nagradno žrebanje!

Je že mimo. Najbolj so se ga v petek, 18. aprila, razveselili na slovenski osnovni šoli »Dragotin Kette« v ulici sv. Frančiška v Trstu. Prav vsi učenci in učenke so sodelovali, na slepo dvigali dopisnice iz velike črne vreče in tako videli, kako poteka ta igra s srečo. Sami niso imeli srečne roke. Dobil so le dve manjši nagradi, zato je bilo proti koncu žrebanja, ko je šlo za najlepše in najbolj bogate nagrade, razočaranje precejšnje. Vsakdo je na skritem upal, da bo dobil kolo ali smučī. A sreča je opoteča in

se je tudi letos obrnila stran od tržaških ter osrečila goriške šolarje.

Prvo nagrado, lepo športno kolo, ki ga vsako leto podari Založništvo tržaškega tiska v Trstu, je dobil Matej Makuc, učenec 3. razreda OŠ »F. Bevk« v Gorici, ki je ob prevzemu nagrade kar žarel od zadovoljstva.

Druga nagrada je bila par smučī z vezmi, ki jih je podarilo Slovensko planinsko društvo v Trstu z namenom spodbujanja najmlajših, da bi se množično posvetili smučanju. Dabila jih je Martina Salvi, učenka 2. razreda OŠ v Borštu.

Tretjo nagrado, ličen kompas, zelo primeren za izlete v gore, dar trgovine s fotomaterialom »Sehoflex« v ulici Mazzini v Trstu, je dobil Danijel Lovrečič, učenec 2. razreda COŠ »S. Gruden« v Šempolaju.

Nataša Luxa, učenka 4. razreda OŠ na Proseku je dobila četrto nagrado, ročni električni varilnik, dar trgovine z železino PAM Marina Pečenika pri Domju.

Peta nagrada je bil usnjen ovitek za knjige, dar Tržaške knjigarne. Dobil ga je Denis Novato, 4. r. OŠ »I. Trinko Zamejski« v

Zadovoljen Matej Makuc na novem kolesu v družbi svojih sošolcev.

Ricmanjih. Dve nalivni peresi, šesta in sedma nagrada, prav tako dar Tržaške knjigarne, sta dobila Robert Volčič, 3. r. OŠ »F. Bevk« na Opčinah, in Marko Brecelj, 1. r. SŠ »F. Erjavec« v Rojānu. Osmo nagrado, usnjen peresnik, dar Tržaške knjigarne, je dobil Aleksander Moscarda, 4. r. OŠ »K. Širok« v ulici Donadoni. Deveto nagrado, beležnico za avtomobil, darilo trgovine z avtomobilskimi deli »Inter Sport« v Trstu, je dobila Katjuša Zotti, 2. r. OŠ »P. Butkovič« v Sovodnjah.

Dve kemični peresi, darilo Tržaške kreditne banke, sta dobili Nadja Jazbar, Gorica, in Patrizia Clari, Dolina. Tri velike plošče s pravljicami in tri kasete prav tako s pravljicami, darilo Tržaške knjigarne, so dobili: Klavdij Stacul in Irene Lovrečič, oba Milje, Vinko Bandelj, Sv. Ivan, Tamara Komar, Repentabor, Ksenija Stopar, Bazovica, in Marta Mamolo, Rojan.

Trinajst Galebovih majic, darilo uredništva, so dobili: Monika Radovič, Devin, Peter Ferluga, Gropada, Marko Papucci, Barkovlje, Taisja Kodrič, Prosek, Romina Pauluzzi, Opčine, Denis Zuljan, Gorica, Iztok

Spetič, Opčine, Ivana Colja, Gabrovec, Jernej Danev, Opčine, Jana Gravner, Pevma, Daniela Ciocchi, Opčine, Aljoša Jakin, Pevma, in Katerina Kalc, Gropada.

Štiri aktovke, darilo Tržaške kreditne banke, so dobili: Peter Paoletti, Boljunec, Meta Brišnik, Opčine, Federika Frassinelli, Rojan, in Dimitrij Pisani, Rojan.

Šest plastičnih sedežnih blazin z napisom »Triestina«, darilo trgovine »Radio Ancona« iz ulice F. Severo v Trstu, so dobili: Michele Ota, Ricmanje, Dean Černe, Prosek, Edi Feresin, Pevma, Marko Faganel, Gorica, Sarah Sossi, Križ, in Mateja Fachin, OŠ v Ul. sv. Frančiška v Trstu.

Štiri spravljive torbice, darilo Tržaške kreditne banke, so dobili Marta Gravner, Pevma, Aleksander Pausi, Pevma, Igor Antonič, Devin, in Massimiliano Urdih, Ul. sv. Frančiška - Trst.

Štiri namizne beležnice, dar Tržaške kreditne banke, so dobili: Sebastiano Menis, Sovodnje, Maurizio Bellafontana, Opčine, Adriana Longo, Pesek, in Iztok Bajc, Rojan.

Tržaška knjigarna je za nagradno žrebanje darovala še 17 ovitkov za knjige iz jeans

Vsi učenci OŠ »D. Kette« so sodelovali pri žrebanju Galebovih nagrad in dvigali dopisnice iz velike črne vreče.

platna. Dobili so jih: Manuel Devetak, Jamlje, Peter Chermaz, Boljunec, Mirko Ferlan, Gorica, Marjetica Možina, Repentabor, Maja Humar, Števerjan, Martina Kufersin, Opčine, Tanja Černe, Prosek, Martina Feri, Opčine, Danjel Gregori, Bazovica, Borut Klajbjan, Dolina, Valentina Mercandel, Milje, Roberto Corda, Milje, Aleksander Moreu, Katinara, Pavel Marc, Bazovica, Alenka Pertot, Barkovlje, Erik Peric, Devin, in Dario Bertinazzi, Doberdob.

Tri beležnice, darilo trgovine »Inter Sport« v Trstu, so dobili: Gabrijel Franco, Sv. Ivan, Katarina Ivanič, Ricmanje, in Samantha Mazziero, Sv. Ivan.

Dvanajst igric s kartami, dar trgovine »Radio Ancona« v ul. F. Severo v Trstu, so dobili. Mateja Metlika, Boljunec, Saša Zuppin, Milje, Peter Figelj, Sovodnje, David Suligoj, Slivno, Costanzo Fodda, ulica Donadoni - Trst, Dimitrij Rovina, Ricmanje, Valentina Sancin, Rojan, Rozana Škerlavaj, Opčine, Martin Vidali, Opčine, David Mužič, Pevma, Jadranka Cergol, Katinara, in Barbara Škabar, Repentabor.

Na razpolago so bile še tri tolažilne nagrade, zbirke reprodukcij starih razglednic Nabrežine, izdane ob 2000-letnici nabrežinskih kamnolomov, darilo nabrežinskega župana. Dobili so jih: Marko Metlika, Bazovica, Katja Barič, Milje, in Diego Kariš, Pesek.

Za letošnje 12. Galebove nagradno žrebanje je bilo torej na voljo kar 83 nagrad in uredništvo se pristrčno zahvaljuje vsem darovalcem, ki so tako pripomogli, da sem osrečil 83 učencev in učenk slovenskih osnovnih in nižjih srednjih šol v Trstu in Gorici. V tolažbo tistim, ki jih tokrat sreča ni pobožala, naj velja spodbudno upanje, da bodo morda prišli na vrsto prihodnje leto.

Pristrčno se zahvaljujem tudi prijaznim učiteljicam in slugi na slovenski osnovni šoli »Dragotin Kette« v ul. sv. Frančiška, ki so mi omogočili letošnje žrebanje in bili pripravljeni sodelovati skupaj z vsemi učenci.

Še nekaj dni po žrebanju sem dobil več dopisnic. Žal, dragi šolarji, romale so v koš.

Martina Salvi, srečna dobitnica druge nagrade: smuči, vezi in palce, darilo Slovenskega planinskega društva v Trstu.

Tri mesece sem vas opozarjal, da morate dopisnice čimprej odposlati. Zamudili ste priložnost! Nobenega smisla nima pošiljati dopisnice po žrebanju, to morate storiti že takrat, ko jih dobite v roke. Toliko v opomin za drugič.

Dobil sem mnogo osnutkov za nove Galebove naslovnice. Pohvaliti vas moram, ker ste bili letos izredno delavni in pridni. Komisija, ki ocenjuje vaše izdelke, je že na delu in rečem vam, da njena naloga ni lahka. Mnogo je takih osnutkov, ki so izredno lepi in slikovno zelo učinkoviti.

Še malo potrpljenja. V prihodnji številki boste izvedeli, kdo so zmagovalci natečaja za Galebove platnice.

Na koncu še zahvala vsem učencem 4. razreda OŠ »F. Bevk« na Opčinah. Za velikonočne praznike so mi poslali lično voščilnico, ki so jo sami izdelali. Dobil sem še druga voščila in se zato vsem, ki so se me spomnili za nedavne praznike, pristrčno zahvaljujem.

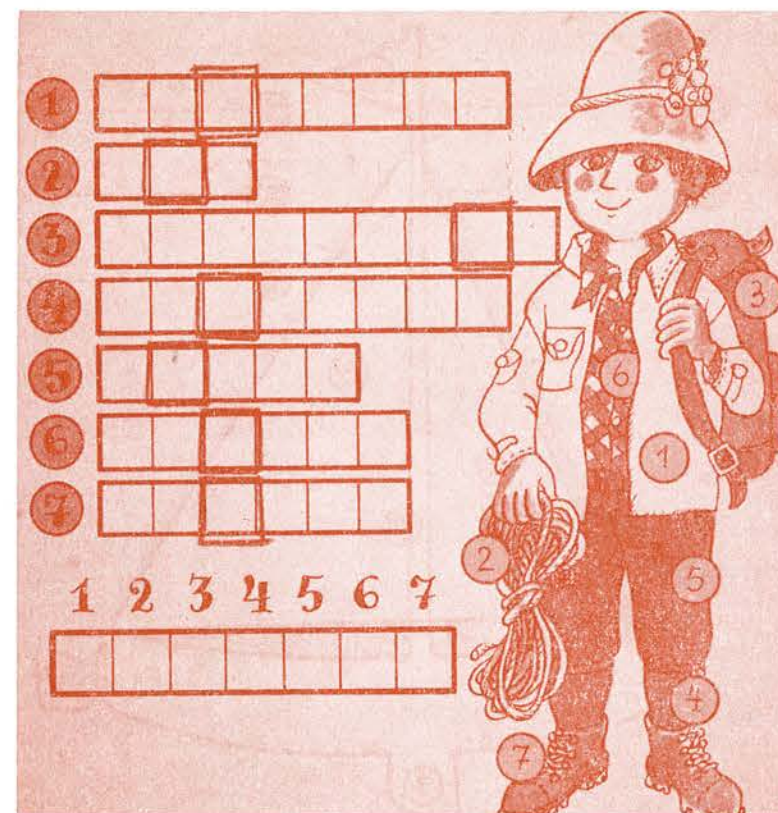
UREDNIK

DVA REBUSA

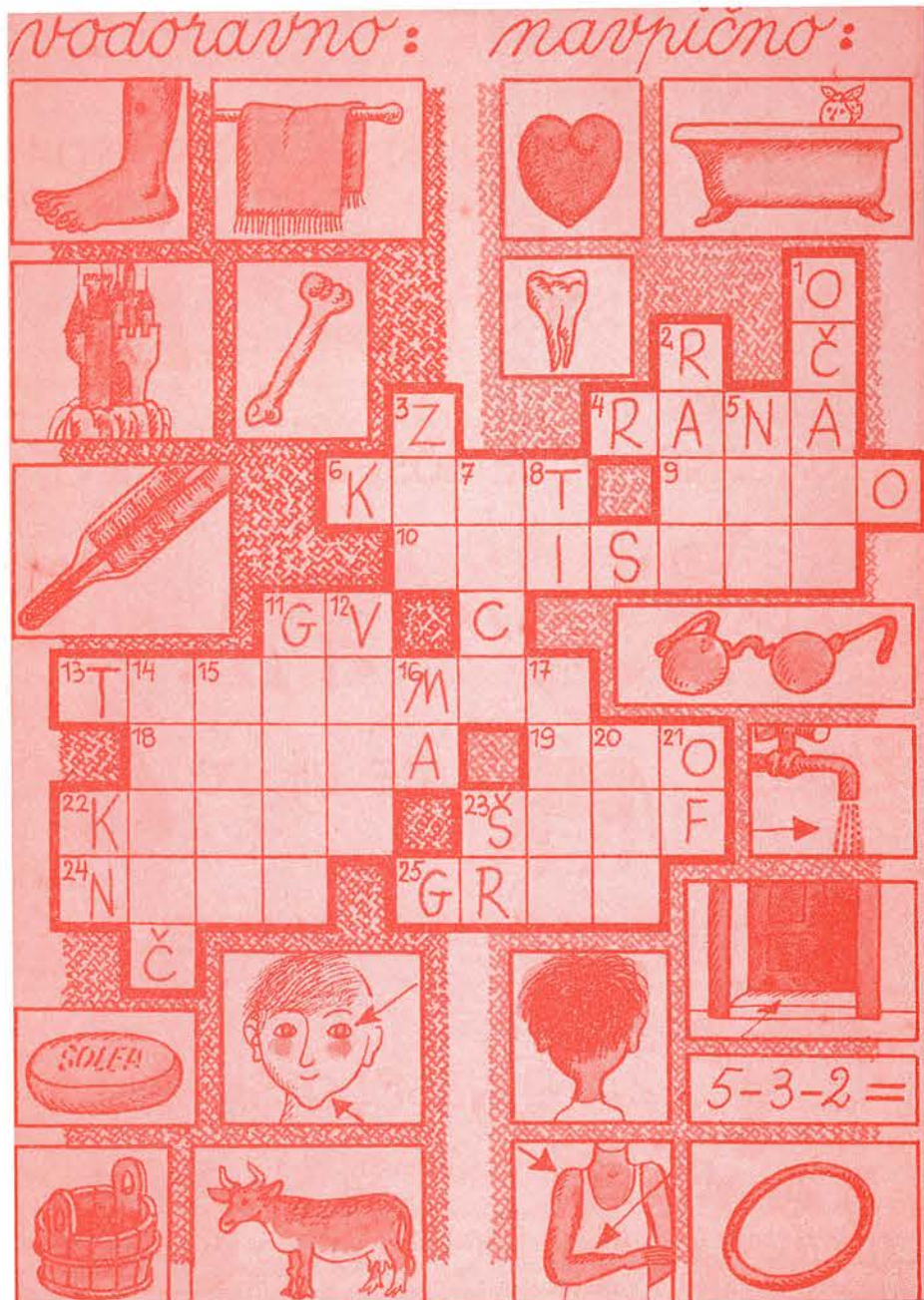

PLANINSKA UGANKA

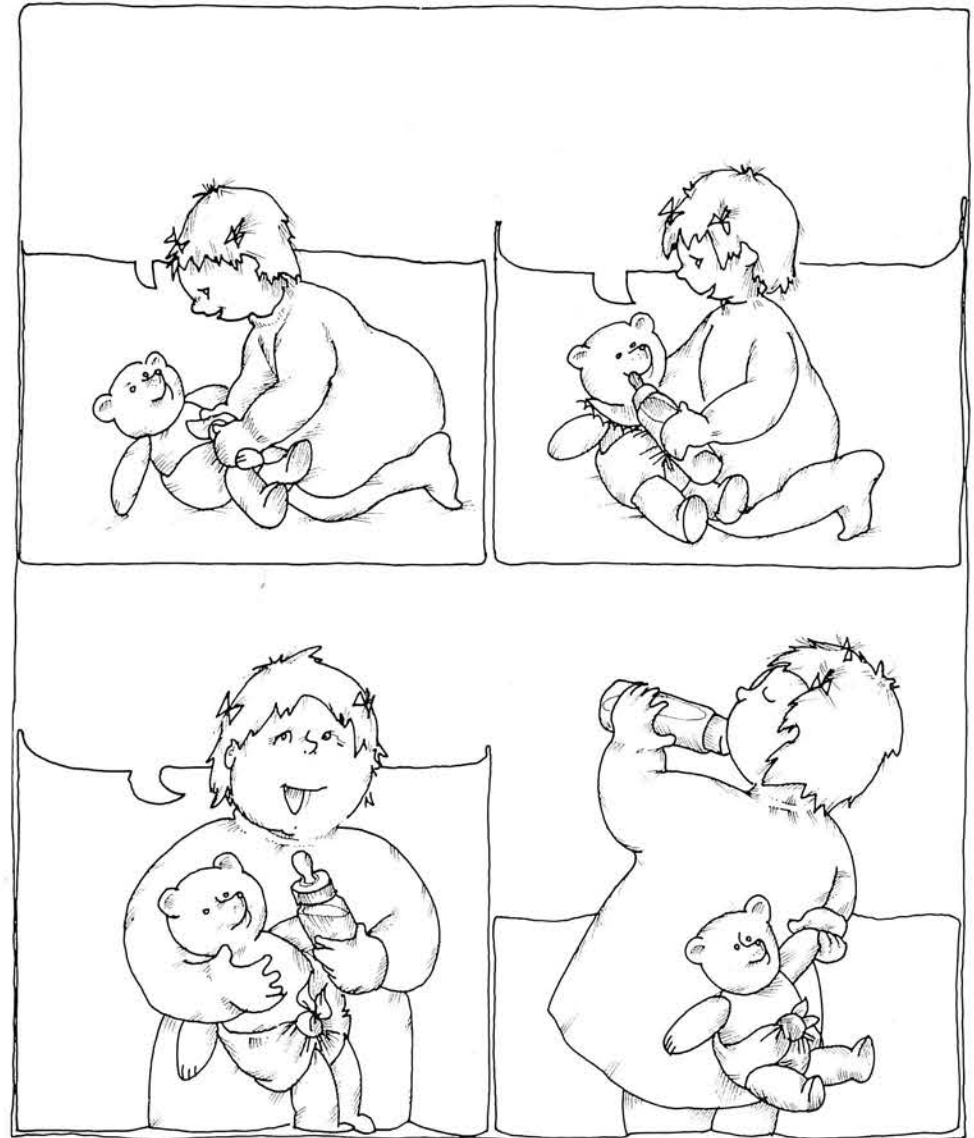
Bližajo se počitnice in možnosti za izlete v hribe. Kaj vse rabimo, če gremo na izlet v gore? Na sliki so s številkami označeni deli planinske opreme, ki jo potrebuje vsak planinec, kadar se odpravi v planine. Poišči prave besede za vse označene dele in imena vpiši v prazna okenca ob odgovarjajočih številkah. Črke, ki jih dobiš v poudarjenih okencah, vnesi v spodnja prazna polja in dobil boš ime gore v Sloveniji.

Zanimivost na tej ugankarski strani je v tem, da vse tri uganke, oba rebusa in planinska uganka, dajejo isto rešitev.

Besede so prikazane likovno. Večina njih so v zvezi z zdravjem, ki je največje bogastvo za človeka. Besede vnese v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Pomagaj si s črkami, ki so že vpisane.

Tatjanin medvedek

TATJANA SE IGRA S SVOJIM MEDVEDKOM.
VPIŠI POGOVOR V PRAZNE OBLAČKE.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

ŠAHOVSKI KONJICEK - Koper, Portorož.

OBRATNI REBUS - (R)ACI PAKA ČEDR(A) - RDEČA KAPICA.

KRIŽ - KRAŽ - 1. ovčar, 2. Verne, 3. črpalo, 4. rana, 5. orel.

VSILJIVCI - Vsiljivci so: sadni sok, klavir, sardela, macesen, valj. Ime mesta je: KRANJ.

Z DESNE NA LEVO - Peter Pan.

SLIKOVNA KRIŽANKA - **Vodoravno**: 3. kolo, 5. zob, 6. kip, 8. očala, 10. letalo, 12. pika, 13. oko, 14. čopič, 18. koleno, 19. vlak. **Navpično**: 1. voziček, 2. rob, 4. lopata, 6. količek, 7. balon, 11. okno, 12. pila, 15. okvir, 16. polž.

REŠITVE SO POSLALI: Jadranka Cergol, Tamara Lorenzi, Karin Puzzer, Andrej Stanes, Andrej Močilnik, 2. in 3. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Poljana Dolhar, Tatjana Siviz, Tatjana Dolhar, Igor Giacomini, Dimitrij Pisani, Federica Frassinelli, 2. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Viljam Ražem, Zaira Vidali, Diego Kariš, 4. in 5. r. OŠ PESEK. Roberto Ellero, Roberta Comminotto, Valentina Mercandel, Moreno Stanchi, Tom Vignini, Alessandra Fontanot, Irene Lovrečič, Mirna Viola, Luka Grbec, Sandra Grisancich, Alessandro Bossi, Robi Corda, Katerina Spangaro, Dominik Stacul, Marco Cossi, Claudio Stakul, Dimitrij Novak, Igor Božjeglav, 4. in 5. r. COŠ MILJE. Tjaša Gruden, 2. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Luciano Tenze, Mateja Fachin, Dejan Rizzo, Maja Vecchiet, Devan De Paolis, Nikolaj Visentin, 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Danjel Gherbassi, Mitja Emili, Tanja Černe, Karen Cossutta, Kristjan Doglia, Matej Cingerla, Tjaša Bogatec, Dean Černe, Erik Cossutta, 5. r. OŠ PROSEK. Walter Bembich, Benjamin Ivanič, Mitja Petelin, Marko Petelin, 3. r. COŠ »M. Samsa« - Domjo. Marina Petaros, 5. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Manuela Carli, Sabina Cuk, Mauro Crispini, Sebastjan Lokatos, Mojca Carli, Martin Carli, Peter Carli, 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Iztok Furlanič, Frančišek Tavčar, Igor Rolich, Alan Domio, 2. in 3. r. OŠ »M. Gregorič« - SV. ANA. Devan Jagodic, Andrej Kafol, Alenka Pertot, Ivana Legovini, Martin Turk, Robert Scerni, 2. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« - BARKOVLJE. Martina Kufersin, Tanja Rac, Maja Kosmina, 2. in 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Jezabel Hlede, Mirko Ferlan, Carol Hlede, Nadja Jazbar, Nataša Miklus, Sara Bresciani, Katjuša Stekar, Martina Vetrih, Marko Faganel, Lara Kovic, 2., 3. in 5. r. OŠ »F. Bevk« - GORICA. Robert Mucci, 3. r. OŠ »F. Erjavec« - ŠTANDREŽ. Marta Mamolo, Martina Favetta, Erik Baitz, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Marinka Žerjal, Karmen Markovič, 2. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA.

NAGRADE DOBIJO: Maja Kosmina, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Martina Favetta, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Peter Carli, 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE, Karen Cossutta, 5. r. OŠ PROSEK. Robert Mucci, 3. r. OŠ »F. Erjavec« - ŠTANDREŽ.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 764832, 723360 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)